

以便以設耳
KINA-MISSIONS-
TIDNINGEN
"SINIMS LAND"
耶和華以拉

EBENZER HERKEN FÖRER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

“En viloplats för gudarne“.

JESU GLÄDJE.

V.

III. Självupppoffringens glädje.

Denna glädje, självupppoffringens glädje, var det som Jesus lovat sina lärjungar, Joh. 15:11. I självupppoffrande lydnad skulle de finna den allra djupaste gemenskapen med Jesus och sålunda skulle hans glädje förbliva i dem; den skulle fortleva i församlingen.

Paulus talar i Kol. 1: 24 om, att han *glädes* sig i sina lidanden för församlingen; det mått av Kristus-bedrövelser, som han i silt költ måste utstå, det uppfyllde han nu för Kristi kropp, som är församlingen. Försoningens under var genom världsförsonarens offerdöd vordet ett oomkullkasteligt historiskt faktum. Vägen till Gud stod öppen. Men detta skulle över hela världen göras kunnigt genom sändebud besjälade av Golgata ande. I Efesus, i Rom, i Kina, Afrika eller Sverige skulle evangelii sändebud vandra framåt i korsets tecken och under självupppoffrande andlig tempeltjänst (Rom. 12: 1) uppfylla sitt mått av Kristus-bedrövelser. Jfr Rom. 15:16: »Det blödande hjärtat i Rom fullbordade det på korset brustna hjärtats mission», har någon sagt.

Det är en slående likhet emellan Jesus avsked från lärjungarna och Pauli avsked från de äldste i Efesus. Till den lilla hamnstaden Miletus hade han kallat dem. Här håller han till dem ett gripande avskedstal. Läs Apg. 20: 17—38. Han erinrar dem om sin självupppoffrande apostlagärning. De hade sett den inför sina ögon; de voro vittnen till huru han tjänat Herren i all ödmjukhet, under lärar och prövningar. Nu gick han åstad utan att vela detaljerna av det, som skulle vederfaras honom. Blott ett visste han. Den helige Ande bebyggade det i den ena staden efter den andra: bojor och be-

drövelser väntade honom. Frimodigt bekänner han: Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit.» Och när bröderna bestormade honom med sin kärlek och sina böner, säger han blott: »Varför gråten I så och sargen mitt hjärta? Jag är ju redo icke allenast att låta mig bindas, utan ock att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull.» Apg. 21: 13. I frimodig ståndaktighet gick den store hednaaposteln sin väg fram. Brevet till Filipperna, som skrevs under fångenskapen i Rom, är framför andra en *glädjens* epistel. Den självupppoffringens väg, han i sin Mästares fotspår beträdde, var ingen glädjefattig väg.

*

Självupppoffringens lidandesmärke har allid varit den kristna missionens adelsmärke. I själva smärtestunderna hava de heliga fått erfara självupppoffringens glädje. I den heliga offertjänssten hava alltjämt dyrbara alabasterflaskor brutits, heloffer hava lagts på Herrens altare under tacksamhetens stilla jubel.

Hudson Taylor skildrar gripande avskedet från modern, då han första gången reste ut till Kina. Denna Gudhängivna moder, som så villigt och glatt offrat sin son åt Herrens verk i Kina, var dock nära att uppgivas av smärta, när avskedsstunden kom. »Men», säger Hudson Taylor, »i den stunden lärde sig min älskade moder mera av vad det vill säga att Gud så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son, än hon lärt under hela sitt föregående liv.»

När fru Adoniram Judson slitits

från sina barn, vilka måste resa till hemlandet för sin skolgångs skull, gick hon vid återkomsten till missionsstationen in i den så tysta och ödsliga barnkammaren. Där böjde hon sina knän vid en av de små, tomma sängarna och med ett hjärta, som var nära att brista av smärta, sade hon: »Ö, Jesus, du vet, att jag kan göra detta offer, men endast för dig.»

John Paton, Söderhavsoarnas apostel, berättar i sin självbiografi, vilket djupt intryck faderns böneliv gjorde på honom, och hur det grep hans hjärta, när fadern, en fattig skotsk vävare, i brinnande ord bad Gud utlaga något av hans barn för hednamissionen. Gud hörde den bönen och tog emot det offer, som fadern burit fram. Och offerstunden, skilsmässans stund kom. Gamle Paton följde sin son till vägs den första milen. John Paton berättar att den gamle hade sin hatt i handen, och at hans hår fladdrade för vinden, att han gick med ögonen oavvänt riktade mot himmelen, medan hans läppar rörde sig i stilla bön, under det lärarna ymnigt runno ned för hans kinder, när blicken mötte sonens. När de nått fram till den punk, där de måste skiljas åt, fattade den gamle under högtidlig tystnad sonens hand. Därefter sade han, djupt rörd: »Gud välsigne dig, min son! Din faders Gud välsigne dig och bevara dig för allt ont!» Ur stånd att säga mer rörde han likväl läpparna i tyst bön. De omfamnade varandra under det tårarna flödade, och så skildes de. Därpå sprang unge John av alla krafter runt om den lilla kullens krön för att göra skilsmässans smärta så kort som möjligt. När han kommit bakom kullen, gömde han sig först för att gråta ut sin smärta, men greps sedan av längtan att ännu en gång få se sin far. Han smyger sig sakta uppför kullens baksida och höjer sitt huvud. Han ser den gamle fortfarande stå där med blicken

riktad mot himmelen, medan hans läppar röra sig i bön. Då, berättar John Paton, kröp jag ned på mina knän, och med ett hjärta som kändes nära att brista av smärta, och under flödande tårar lovade jag Gud att med Guds hjälp aldrig bega någon handling, som skulle valla min gamle far någon smärta.

Är det någon som betvivlar att i denna heliga offerstund, självuppoffringens rena, överjordiska glädje, Jesu egen glädje, bodde i dessa mäns och kvinnors hjärtan?

»Allt för Jesus! Allt du vinner,
När hans kärlek blir din lag;
Och allt ljusare blir livet,
Helgat blott åt hans behag.»

N. H—n.

Det finnes många klasser i lidandets skola. I den första heter det: »Jag måste lida», i den andra: »Jag är villig att lida», i den tredje: »Jag kan lida, ty Gud styrker mig», i den fjärde: »Jag får den nåden att lida». Jag berömmar mig av mina lidanden.

Adolf Saphir.

*

Om Jesus icke vinner gestalt i oss, så är orsaken den, att vi uppleva alltför mycket, som vi icke genomleva med Gud. Medvetet eller omedvetet låta vi stora stycken av vårt liv stå utanför honom. På det sättet hopar sig mycket, som vi upplevat men icke genomlevat, och därigenom förhindras Jesu liv i oss.

C. Skovgaard-Petersen.

Från redaktion och expedition.

Ett upprop.

till Trossyskon landet runt har tillställts oss av en syster, som ej givit sitt namn tillkänna. Som denna handling kommit till utförande efter en tvingande inre maning och under allvarlig bön, vilja vi ej neka detta upprop en plats i vår tidning. Det är en stor uppmaning att se, att Gud på detta sätt uppväcker sitt folk till trosvarm nitfälskan och försakande offervillighet. Allt det som Gud salunda genom sin kärleks tvingande makt får driva fram, har en döfl av oförfalskad nardus över sig. Enligt insändarens önskan skulle de medel som inkomma på grund av detta upprop redovisas under en gemensam rubrik, till vilken hon ger två förslag. Tankegangen i de framställda förslagen torde bäst kunna sammanfattas så: *Särskilda tros- och försakelsegåvor i anledning av det svåra finansläget.*

“Den mest tryckande bördan“

härute skriver finnassekreteraren, pastor Th. Sandberg, i brev daterat den 20. 12. 19. är finansfragan. Vi ropa till Herren, att han i sin nåd måtte förbarma sig och sända oss medel. Under de tre gangna månaderna ha vi endast haft halva remissor. Kursen i Shanghai är nu omkring kr. 7: 20 pr täl¹ och det synes icke vara någon utsikt till, att det skall bli bättre. Tvärtom ser jag, att finansmän äro av den åsikten, att kursen alltfört kommer att stiga, och att det n. v. höga silverpriset kommer att slå vid sig många år framåt. Skulle detta bli förhållandet och inte inkomsterna i Sverige bli åtminstone dubbelt så stora, som de nu äro, så måste nog missionsarbetet på något sätt läggas om. Därtill fogar pastor Sandberg: Det är gott att veta, att vi alltfört äro i Herrens band, och att han vet precis

* Förr beräknades genomsnittskursen till kr. 2: 50. Red.

vad vi behöva. Kanske att han kommer snart och ej behöver oss länge till härute. Utvecklingen tyckes gå så fort, och vi kunna säkerligen vänta Herren när som helst. Da äro vi över allt som kallas brister och bekymmer.

De sist utresta missionärerna

hava från Yokohama i Japan sändt oss en gemensam hälsning daterad den 2 jan. De två båtar, med vilka de färdades, hade sammanträffat där, emedan Nanking blivit förhindrad av nyårshelgen. Allt stod väl till, och de beräknade att få landstiga i Shanghai den 7 eller 8 jan.

Missionär G. A. Stålhammar

aterkom till hemlandet den 16 febr. efter en lyckosam resa via Suez och England. Att missionär Stålhammar redan nu återvände till hemlandet har sin grund i personliga förhållanden.

Friexemplar.

Av detta nummer utsändes även ett antal friexemplar till fri utdelning bland dem som på olika platser komma tillsammans till gemensam bön d. 14 mars. Vi hoppas, att härigenom nya vänner till tidningen och missionen, vänner som vilja bära missionen i bön inför Gud, skola vinnas. Tidningen kan ännu erhållas från arets början. Pris pr ar 2: 25, 3 kvart. 1: 75.

Nyss fick jag på en järnvägsresa se vänstersocialisternas organ. I en hel lång spalt namngavos och prisades de, som på sina frilider och på söndagarne ägnade sig åt att skaffa tidningen spridning. Alla voro de män. Hur är det! Komma vi säga att vårt nit och vår uppoffring av tid och kraft för vår sak är lika stor som deras? Jag truktar, att vi, trots många rörande exempel på ihärdighet och självuppoffrande arbete med tidningen, likväl vid en jämförelse härvidlag komma till korta — särskilt vi män. Att tidningen blir spridd är av en oberäknelig betydelse.

Den vill ju vara ett sprakrör för hela det stora fältet därute. Här är en uppgift som kräver icke blott tro utan arbete, talmodigt, självupppoffrande.

Den 14 mars

är S. M. K:s gemensamma tacksägelse- och bönedag.

Låt oss på den dagen samlas i endräktlig, troende bön. De som ej kunna samlas i någon större grupp kunna samlas 2 eller 3 i familjekretsen. Herren har lovat att vara mitt ibland dem som sa samlas och bönhöra dem.

I Stockholm inbjudas alla väner till missionen att samlas på K. F. U. M. kl. $\frac{1}{2}$ 7 e. m. sönd. d. 14 mars. Det stora syftet med detta möte blir då gemensam bön för S. M. K. och allt dess arbete. Av det som framgår av innehållet i detta nummer av tidningen är det mycket som allvarligt kallar till gemensam bön nu. Låt oss endräktigt komma tillsammans och anropa Herrens namn!

Låt ditt ansikte gå för oss!

*Låt ditt ansikte gå för oss,
sasom det i fordom tid
lyst för flyktingen i Betel,
lett ditt Israel i frid,
visat Moses, da han ropat,
väg, där spår till väg ej fanns,
kastat över mörka vägen
morgonsolens pupurglans!*

*Hjälp oss, Herre, att besinna
vad du hitintills har gjort,
att ock vi i tron må bida
av din godhet något stort!
Hjälp oss under livets skiften,
så i klar som mulen dag,
skåda upp till dig och vila
stilla blott vid ditt behag!*

L. S.

Hudson Taylor och Kina Inland Missionen. (C. I. M.)

II.

Den trosställning, Kina Inland Missionen representerar i missionsarbetet, gav sig som en naturlig följd av missionens uppkomst. Den föddes nämligen fram ur en mans bönekamp med sin Gud.

Under väntetiden före sin andra utresa till Kina överbäddades Hudson Taylor allt mer och mer av den namnlösa nöden bland de oräkneliga skarorna i Kinas inland, dit ingen evangelie budbärare ännu hade nått. Hans hjärta förligen vaudades vid tanken på dessa skaror, av vilka tusenden för varje dag gingo in i evigheten utan att ha hört om Jesus. Gud arbetade på honom, och allt tydligare förstod han, att Guds hand var utsträckt just efter honom för att rada böt på denna nöd. Uppgiften syntes honom emellertid alldeles för stor och ansvarsfull, och han ville draga sig undan bakom sin egen oförmåga. Men Gud blev honom för stark, och ur denna tvekamp utgick en man, som sagt sitt oförbehållsamma ja till Gud och förklarat sig villig att ingå i uppgiften att föra evangelium till de väldiga, oupptagna provinserna i det inre av Kina — dock på ett villkor: *Du, Herre, får ensam laga hela bärden. På ditt bud, som din tjänare går jag till verket, men följderna överlämnar jag helt åt dig att svara för.*

Så var förbundet slutet mellan Herren och hans tjänare, och därmed voro även de linjer uppdragna, efter vilka arbetets vidare utveckling skulle bestämmas. Bön och tro, tro och bön — det var hela arbetsprogrammet. Och så blir Kina Inland Missionens historia den uppbyggliga historien om en man, som med sina medarbetare genom ljusa och mörka lider orubbligt väntar efter Gud, vilande på hans löften, och den

trösterika berättelsen om en Gud, som genom alla växlingar visar sig osvikligt trogen sitt förbund att bära bördorna och svara för följderna.

Endast ett drag ur denna trosstärkande historia!

Omkring 20 år efter den Jakobs-kamp, varur Hudson Taylor utgick såsom grundläggaren av Kina Inland Missionen, stod han därute i Kina med omkring ett hundratal missionärer spridda i de allra flesta provinserna. Missionen hade vid den tiden kommit in i ett dubbelt nödläge. Å ena sidan voro möjligheterna till utveckling större än någonsin tillförne — dörrarna stodo vidöppna i alla delar av landet. Men å andra sidan syntes missionsförsamlingen i hemlandet ej längre mäktig att bära upp arbetet med dess växande ekonomiska krav. Möjligheterna på missionsfältet och intresset i hemlandet voro icke i nivå med varandra. Det hela tillspetsade sig till en förmlig kris, och några av de yngre missionärerna, som slutit sig till missionen under dagar av framgång och medvind, syntes nu vackla i sin ställning till missionens grundsats.

Vid ett tillfälle under denna mörka tid hade mr Taylor samlat sina medarbetare till en uppbyggelsekonferens i Wuchang. Han brukade ofta vid dessa konferenser upptaga missionens grundsats till överläggning och samtal för att förnya och förvissa sig om missionärernas fulla och villiga anslutning till desamma. Så också vid detta tillfälle. Dag efter dag frambars i enig bön inför Herren det dubbla tryck, som vilade över missionen — å ena sidan bördan av de skriande behoven och de outnyttjade möjligheterna ifråga om arbetets utveckling, å andra sidan den hämmande bristen på medel hemifrån.

Och Herren svarade på deras böner — på sitt eget underliga sätt. Han lade på deras hjärtan att börja över-

väga, huru många nya missionärer som skulle behövas för att fylla de allra närmast liggande behoven. De räknade och räknade — och hissnade inför sina beräkningar. Femtio, sextio nya missionärer, män och kvinnor — skulle det räcka? Då kom det för Hudson Taylor såsom en uppenbarelse orden i Luk. 10: »Därefter utsåg Herren även sjuttio andra och utsände dem.» »Sjuttio andra» — skulle de våga bedja Herren om sjuttio nya arbetare? Var inte det för mycket begärt — inte med hänsyn till behoven, men med tanke på den rådande tryckta ställningen inom missionen?

Saken övervägdes noggrant under mycken förberedande bön, innan steget togs fullt ut och man enade sig om att bedja Herren om sjuttio nya arbetare inom tre års förlopp.

När beslutet härom var fattat, säger en av de närvarande: »Om vi ändå kunde samlas igen om tre år, när den siste av de sjuttio nått Kina, och gemensamt tacka Herren!»

»Det lär väl inte gå för sig», säger en annan med mera praktisk blick på saken. »Om tre år äro vi alla skingrade vida omkring. Men varför skulle vi inte kunna ha vårt tacksägelsemöte nu genast? Varför inte tacka Herren för de sjuttio, innan vi skiljas?»

Förslaget rekommenderade sig självt, och såsom de nyss i tro hade bedit Herren om de sjuttio, så fingo de nu gemensamt tacka honom för det svar de mottagit — i tro.

Budskapet om detta steg spred sig snart över hela fältet och möttes av full förståelse från de övriga missionärernas sida. I hemlandet däremot gjorde det ett annat intryck. Hemkommitténs ledamöter, som kände trycket av penningeknappheten icke mindre tungt än missionärerna, och som på nära håll voro vittne till svårigheterna att ekonomiskt hålla missionsarbetet uppe redan i dess dåvarande utsträck-

ning, kunde icke annat än med stort bekymmer mottaga underrättelsen om den planerade utvidgningen. Då trycket icke syntes lättas, höll man också frågan därom så mycket som möjligt i bakgrunden.

Hudson Taylor hade emellertid ingalunda underskattat svarigheterna, då beslutet om de sjuttio fattades, och de nedslående underrättelserna hemifrån kunde ej rubba honom från det steg som tagits. Tvärtom kände han sig manad att på nytt bedja Gud om en särskild bekräftelse på att saken var ifrån honom. En av de första dagarna i februari (1883) vistades han i Chefoo och deltog där jämte en del andra missionärer i det dagliga bönemötet för missionen. Särskilt var det de sjuttio, som där var föremål för bön, och han berättar därom själv följande: »Vi visste ju, att vår Fader älskar att glädja sina barn — vilken fader gör icke det? Och vi bado honom, att han i sin kärlek ville glädja oss och även uppmuntra dem, som voro försagda bland våra hemnavänner, genom att leda någon av sina rika förvaltare att bereda rum för en stor välsignelse åt sig själv och sin familj genom en frikostig gava just till detta ändamål.»

Några dagar efter detta bönemöte avseglade mr Taylor till England. Redan vid ankomsten till Aden möttes han av svaret på deras böner vid detta bönemöte. Intel brev därom hade kunnat nå England, men *den 2 februari* hade missionens föreståndare i London fått mottaga en summa på 3,000 pund (54,000 kr.) till arbetet i Kina. Under resans fortsättning möttes mr Taylor i Cannes av aprilnumret av C. I. M:s tidning *China's Millions*, och där fann han redovisningen för dessa 3,000 pund med följande text: »Begär av mig så skall jag giva dig hedningarna till arvedet och jordens ändar till egendom» sålunda:

Far	£ 1,000
Mor	1,000
Mary	200
Rosie	200
Bertie	200
Amy	200
Henry	200

£ 3,000.

»Det var slående», tillade Hudson Taylor i sin berättelse om denna händelse, »hur bokstavligt Gud besvarat vår bön, och lett sin trogne förvaltare att bereda rum för en stor välsignelse åt sig själv och sin familj.»

Efter denna dyrbara bekräftelse var det slut med all tvekan, och redan året efter sedan den siste av de sjuttio ankommit till Kina, var Hudson Taylor redo att bedja Gud om *hundra* nya missionärer. Även dessa kommo, och en av dessa hundra blev grundläggare av Svenska Missionen i Kina — missionär Erik Folke.

Vänner och medarbetare inom S. M. K! Manne icke denna berättelse anbefaller sig hos oss var och en till allvarlig bön och rannsakan inför Gud?

Jesus Kristus är densamme igår och idag och i evighet.»

A. E. Mgt.

En kinesisk pagoda.

Missionens årliga gemensamma tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

*Gud är vår tillflykt
och vår styrkehet,
en hjälp i nöden,
väl beprövad.*

Ps. 46: 1.

Det är gott att nu vid var gemensamma bönedag få stanna vid ett ord som detta.

Hela S. M. K:s historia är en förtäpande berättelse om Guds trofasta omvardnad. Den 14 mars 1887 landsteg Erik Folke i Kina. Da en av hans vänner föreställde honom, huru ovisligt och övermodigt det vore av en ung man att gå ut på missionsfältet utan att något missionssällskap stöde bakom och underhölle honom, svarade han: »Att jag står här nu, är ej mitt övermod och ej mitt stora mod utan Herrens nad ensamt. Det är ej mänskliga teorier jag stöder mig vid, utan den levande Gudens ord». Och Gud har i S. M. K:s hela följande historia visat sig vara »en hjälp i nöden, väl beprövad.»

Den första gava till Erik Folkes mission inkom d. 5 juni 1887. Den var på 50 kr. och kom fran en vän i Dalarna. Sedan dess har aldrig kassan varit helt tom, och missionen har aldrig upplagit något lan. Under första verksamhetsåret inflöto kr. 2,993: 94, under andra kr. 5,098: 33. Tredje året var det 15,000 kr. Ar 1914 omslöto inkomster och utgifter kr. 107,710: 15 och ar 1919 kr. 248,211: 49. Därjämte hade S. M. K. i sin ägo fonder för särskilda ändamal samt fastigheter i Kina och i hemlandet till ett värde av kr. 176,063: 13.

Säkerligen hade aldrig Erik Folke och hans trogne medarbetare i hemlandet, Josef Holmgren, vagat förutse en dylik utveckling.

Sannerligen, var Gud har gjort stora

ting, och hans tiders trofasthet är oss nu en skatt av saligheter.

Latom oss vid var gemensamma bönedag prisä och tacka honom för år som flytt!

Ända sedan krigsutbrottet ha vara linjer stalt obrutna därute; ja, även förstärkning har kunnat sändas, därav under det sistförflutna året tre nya krafter jämte de tre, vilka efter en vilolid i hemlandet nu kunde återvända till fältet.

Nu står emellertid ett tiotal missionärer i trängande behov av vila och vederkvickelse i hemlandet. Somliga av dessa hava arbetat därute omkr. 10 ar och äro nu mycket slitna, särskilt på grund av de anarkiska förhållanden, som varit rådande inom deras arbetsområden. Huruvida dessa skola få återkomma till hemlandet j var beror på om de därför erforderliga medlen inflyta. Det vore synnerligen önskvärt, att atskilliga av de nu till hemresa berättigade missionärerna finge anträda hemresan redan i var, på det sedan ma kunna återvända och avlösa andra, som även behöva vila.

Lat oss komma ihåg denna angelägenhet inför Gud!

Som framgår av andra meddelanden i detta nummer, hava allvarliga inskränkningar i arbetet mäst göras och evangelister avskedas.

Ma vi taga allt detta i bön inför Gud, som är mäktig att göra långt utöver vad vi bedja eller tänka. Nu gäller det att vänta stora ting av Gud! Trots de ökade inkomsterna i hemlandet *torde S. M. K. aldrig befunnit sig i ett mera bekymmersamt ekonomiskt läge.* Detta beror dels på den oförmånliga växelkursen, (se under: »Fran redaktion och expedition») dels på grund av dyrtid hemma och i Kina. Missionär Blom

meddelar, att sädesprisen nu äro lika höga som förr under hungersnödsåren, och att missionärerna äro ur stand att få debet och kredit att gå ihop.

Till allt detta vilja vi åter säga:

*God är vår tillflykt
och vår styrkhet,
en hjälp i nöden,
vår beprövad.*

Det är ej mänskliga teorier, vi stödja oss på, utan *den levande Gudens ord.*

Vi glädja oss inför de många exempel på försakande offervillighet. Gud låtit oss se bland vänner till S. M. K. i Sveriges bygder. Men främst av allt tacka vi honom för alla de trogna förebedjare, han uppväckt landet runt.

Med alla dessa vilja vi nu slämma möte i gemensam bön d. 14 mars. Sedan få vi ock gemensamt glädjas över bönhörelse som kommer. Låt oss ena oss om följande

Tacksägelseämnen.

1. Guds beprövade trofasthet under ar som flytt.
2. Att arbetet, särskilt under krigsåren och trots inre anarki i landet, kunnat forlga och utvecklas.
3. Att Herren i hemlandet givit S. M. K. nya vänner och förebedjare samt ökade inkomster.
4. För de tre nya arbetare, som utsänts under året.
5. För dem som i hemlandet bereda sig att utgå på fältet.
6. För det matt av hälsa och krafter, som beskärts alla S. M. K:s arbetare.

Böneämnen.

1. All möjlighet till vila ma beredas de missionärer vilka äro i trängande behov därav.
2. Att Herren på sitt underbara sätt må förse med medel, så att det växan-

de arbetet ma kunna uppehållas och föras vidare.

3. Om nya arbetare i skördemännens glesnande led, missionärer och infödda.

4. Att den infödda församlingen må tillväxa inat och utat.

5. För alla missionens arbetare och vänner i hemlandet.

6. För S. M. K:s tidning och övriga publikationer; för allt utbyte per korrespondens mellan missionärerna och vännerna i hemlandet.

7. Främst av allt: Om ett nytt matt av helig Ande och kraft över alla missionens arbetare och vänner hemma och i Kina, och över den infödda församlingen.

»Men alla de som söka dig ma fröjdas och vara glada i dig; de som astanda din frälsning säge alltid: 'Lorad vare Herren!' Är jag ock betryckt och fattig, Herren sörjer dock för mig. Min hjälp och min befriare är du; min Gud, dröj icke.»

Ps. 40: 17—18.

N. H—n.

Trossyskon landet runt!

Efter genomläsningen av fil. kand. E. Mellquists föredrag: »Huru kan du sova sä?» greps mitt hjärta av nil-älskans glöd och Guds helige Ande manade till handling. Först böjde jag mina knän i bön, att ingen likt Jona måtte fly undan eller sova då Jesus kallar till personligt offer eller till trösfrimodig bön. Ha vi här hemma, som åtagit oss att stödja dem därute, glömt vårt löfte till Jesus. Ha vi gjort vad på oss ankommer? Vad skola vi svara Jesus, då vi snart hoppas få möta honom i skyn? Hava vi bedit, trott och offrat, så att det verkligen blivit *ett offer?*

Låt oss höra, så att det blir inskrivet

med eldbokstäver i våra hjärtan och liv: *»Ingenting är för dyrbart för min Herre Jesus.»* Han gav sig själv frivilligt och med hela sitt hjärtas omäliga kärlek ut för oss. Du har hört det ofta. Men bed att denna härliga samning ånyo må bli så levande för din själ, att du gripes därav som aldrig tillföre och i saligt medvetande och tro därpå, lägger dig åter som ett heloffer på hans altare och säger ur hjärtats djup ett lyckligt, *»tack och lov, min älskade Jesus, för vad du har gjort för mig.»* *»Ingenting är för dyrbart för dig.»*

Denna älskliga kineskvinnas fru Hsi, som plockade av sig alla sina säkert kära smycken och offrade dem för Jesus, vilken härlig förebild är hon inte, då hon sedan på frågan, »om hon inte saknat dem», förvånad svarar: »saknat dem? Jag har ju Jesus. Är han inte nog?» Jo, syskon, *Jesus är nog för oss.* Hava vi honom, så hava vi *allt* med honom. Försök honom, och du skall få erfara, att han aldrig sviker dig. Du har alla hans dyrbara löften att vila vid. Åberopa dessa hans löften, och du skall få uppleva samma erfarenhet som fru Hsi och kunna säga med glädjestrålände ansikte *»Han är nog för mig!»*

I ovannämnda föredrag blevo vi åter påmind om dessa infödda medarbetare, som måste avskedas av brist på medel, orsakad av den höga kursen på kinesiskt silver, och om våra missionärers ekonomiska trångmål. Ha vi därav besinnat det ansvar, som vilar på oss, vilka av Jesus äro utkorade till förebedjare och skaffare här hemma? Vem av oss kan inför Jesu ansikte säga, att vi gjort vad vi förmått. Säkert kunna även vi, och det med glädje, försaka något för Jesus, ett s. k. smycke, ett klädesplagg eller en prydnadssak i hemmet. Vilken uppmanan skulle inte detta bliva för kämparne därute!

Svenska Alliansmissionen har något år hållit på att insamla medel till en

s. k. »Nödvändighetsfond», till vilken stora summor inkommit och alltjämt inkomma. Varför kunde inte vi i S. M. K. få en liknande fond, och kalla den t. ex. »Bön- och trosfonden» eller »Försakelsefonden». Namnet betyder inte så mycket, blott gåvan blir given under bön och tro. Jag skulle därför föredra det förstnämnda, ty våra offer böra helgas åt Gud genom bön och tro i första rummet, så att de verkligen bli va en vällukt inför Jesus, och till mesta möjliga välsignelse för både tiden och evigheten.

Insändaren vill då i tro och under mycken bön, till Jesu ära lämna 100 kr., som en liten grundplåt till fonden. Dessa skulle ha använts till ett klädesplagg. Insändaren är förvissad om, att Jesus vill väcka många av sina kära barn från norr till söder, att i bön och tro lyda Jesu maning i denna sak. Kompromissa inte. Låt inte själafienden blanda sig i det. Låt oss komma ihåg, att allt silver och guld är Herrens. Vi vela i teorien, att vi äro hans, och att allt vi äga är hans, men må det också bli klart för oss i praktiken, att våra ägodelar, våra sparbanksböcker, våra affärer tillhöra honom, inför vilken vi hava allt förvalta allt, denna lilla korta tid. Giv honom av villigt och glatt hjärta det han begär, att vi inte få för mycket att ångra då vi möta vår Brudgum i skyn. Han skall rikligen välsigna dig både lekamligen och andligen. Han skall giva hundrafallt här i tiden, har han sagt, och sist den eviga härligheten.

Ingenting är för dyrbart för min Herre Jesus. Är han inte nog för oss. Må det bli allas vår saliga upplevelse.

Så börja vi då i Jesu namn delta företag! *All äran åt Jesus allena.*

En ringa syster i Jesus.

BREVAVDENNINGEN

En modern kinesisk pedagog.

Fru Johanne Olsson meddelar följande referat ur en stor daglig kinesisk tidning.

Stort intresse framkallades i den lärda världen och bland skolelevorna i staden Tsanschow, Chilih, genom besöket av Chang poh-liu, föreståndare för Nankai högskola och mellanskolan i Tientsin.

Herr Changs rykte som framstående pedagog sträcker sig vida utöver hans eget lands gränser.

Elevantalet i hans skola uppgår till över ett tusen, och den utgör i många hänseenden ett riktigt mönster. Skolans föreståndare utövar ett stort personligt inflyande på ungdomsskaran, som en gång i veckan samlas i den sal, där Chang poh-liu med glödande vältalighet och i sant kristlig anda ger dem en framställning över veckans politiska och sociala händelser.

I sitt föredrag »Huru Kina kan frälsas» uttalar han sig med stor övertygelse på följande sätt: »Planerna på att frälsa vårt land medelst de gamla metoderna äro dömda att misslyckas. Förr i tiden, då Kina styrdes av en regent, var ett sådant problem lätt löst. En man tillvällade sig envaldsmakten och drev sin vilja igenom. . . Men vad är den stora olyckan i våra dagars Kina? Jo, en allmän brist på kunskap och moralisk kraft.

Man kan icke uppnå den nödvändiga kunskapsnivån med tillhjälp av gamla tiders böcker, skrivna av de gamle med deras formfulländade fraser och uttrycksätt och moraliska principer.

De, som tala för ett fördjupande i gångna tiders skrifter, glömma, att vad

som behövs är en kunskap, som passar ihop med nya tiders förhållanden.

Två väsentliga element i all moralisk kraft äro begreppen *självupoffring* och *tjänande*. Inga stora reformer vare sig i det offentliga eller det moraliska livet ha genomförts dem förutan.

De gamla kinesiska idealen äro negativa, egenkära och ofrukbara. Vad som behöves i dag är män, genomträngda av en passion att uppföra sin egen bekvämlighet och sina egna möjligheter för sitt folks bästa.»

I sin avslutning påvisade herr Chang med stöd av sin egen erfarenhet, att kristendomen kan åvägabringa den moraliska kraft, som sätter människor i sländ att med lugn och tillförsikt se dagens överväldigande problem i ansiktet. Vidare påstod han, att endast och allenast kristendomen ger en människa den ljusa syn på tillvaron, som kan övervinna det missmod och det tungsinne, som nu vill smyga sig så tungt över alla patriotiska hjärtan i Kina.

*

Uppmuntringar och prövningar.

Missionär Linder skriver:

I allt arbete för Gud finner man, att där hans Ande börjar verka, där kommer ock Satan med. I synnerhet är detta fallet, där verksamheten är jämförelsevis ung.

Bland de goda ting, Gud givit oss här i Pucheng, är ett rymligt, präktigt kapell, en god och gudfruktig ande i både goss- och flickskolan, goda lärare därstädes, god frukt under år, som gått, i det ganska många omvända hedningar kunnat inlagas i församlingen, ett vaknande intresse hos de troende för församlingens självunderhåll samt en god ställning ibland folket. Vi ha också haft glädje av flera troendes exempel t. ex. troheten hos de kristna i Pei-shui, som mitt under

förföljelse och utpressningar genom rövare-militär ställt fasta i tron, ja, genom personligt arbete även iordningställt den nya stationslägenheten i staden, så att det vid stormöten nu finns rum både för fröknarna och mig att ta in uti, samt ett ljusst, rymligt kapell. Till detta har missionen utom hyran behövt giva endast mycket ringa hjälp.

Läraren-läkaren Feng gläder oss med berättelser om sina konflikter med de gamla vännerna, som hålla honom för att vara förtryckt. Hang-ta-sao, som beder natt och dag om de sinas frälsning, stralar av glädje, då hon omtalar sina små segrar. Pien, som med sin ivriga bön mitt i natten väcker stationens folk, är också en riktig »väckare», då han vid våra bönestunder bestornar Gud med väldiga rop om väckelse och seger.

Bland utståndna provningar vill jag nämna militären, som brukat skocka sig vid kapellingången för att beskåda våra stora skolflickor. Till slut blev det nödvändigt att dessa samt kvinnorna måste utebliva från mötena. Så är där en av djävulen besatt f. d. soldat, som av sina kamrater uppmunt- ras i sina dagliga upptåg utanför stationen och kapellet, vilket nästan gör det omöjligt att hålla möten.

En annan provning är ock kapellhusägarens oresonlighet, då han steg för steg försökt hindra oss utföra kontraktssnliga och för kvinnosidan nödvändiga arrangemang i kapellet.

I somliga av dessa svårigheter har Herren redan hjälpt, i de övriga märka vi en ljusning. Varm hälsning till alla, som bedja och arbeta för oss.

För Kinas frälsning

*

Fångar höra evangelium.

Udrag ur ett privatbrev från missionär Carl Blom:

I dag ha Ethel och jag besökt fängelset. Vi talade om jultexten naturligtvis. Ethel lärde kvinnorna en sång, och jag

talade till ungefär 100 män om de vise männen och deras gavor. Därefter framställde jag följande fråga: »Vad är den bästa gava vi nu kunna ge Herren Jesus?» Efter ett litet dröjsmal svarade en man: »Vårt hjärta». Dei glädde mig mycket att få ett sådant svar och ända mera att flera sedan sade sig vilja giva sina hjärtan som julgavor till Jesus. En fange, som var döpt kristen, men kommit på avvägar, kom hit till oss så snart han kom ut ur fängelset och sade, att han där blivit funnen av Herren igen och nu alltid hoppades få följa honom.

I skolan är avslutningsfest i dag. Vi bjuda på litet godsaker, fastän mindre än vanligt, emedan vi ej ha råd att kostas ut mycket på sådant. Förutom det att vi själva ha ont om pengar kommer ock dyrtiden på grund av torkan. För några år sedan skulle vi räknat sådespriserna för hungersnöds-tecken. Så svår är dyrtiden.

En kinesisk kock.

En blick på världsläget och världsmissionen.

III.

Största delen av världsmissionens arbete utföres bland Afrikas och Asiens folk. De utgöra två tredjedelar av jordens befolkning. Missionens största problem och största framtidsutsikter röra denna folkvärld. För att få en inblick i världsmissionens nuvarande läge är det av vikt att känna de förändringar, som under senaste fem år ägt rum med avseende på missionsarbetet i dessa kontinenter och vad som i övrigt har större betydelse för det samma. Det må dock genast sägas, att en redogörelse härför icke under nuvarande förhållanden kan göra anspråk på någon fullständighet. Endast några konturer av det närvarande läget kunna här givas, dels beträffande världskrigets verkan på missionsarbetet och huru den kristna församlingen genomgått krisen, samt dels beträffande de tecken, som vittna om nya framtidsutsikter. Härvid blir det nödvändigt anföra en del statistiska uppgifter. De tala sitt eget gripande språk till den, som bakom siffrorna ser de levande människorna, deras långvariga och hängivna arbete i Herrens tjänst och all den bönekamp, som varit förknäad med detta arbete både på fält och i hemland. Då vidare världskrigets verkningar haft den största betydelsen för det tyska missionsarbetet måste detta här inlaga första rummet. Under dessa förutsättningar rikta vi nu våra tankar på den här ovan först nämnda kontinenten:

Afrika.

I V. Afrika arbetade före kriget tre tyska missionssällskap, vilkas fält lågo dels på Guldkusten, som är en brittisk besittning, dels i de forna tyska kolonierna, Togolandet och Kamerun. På Guldkusten hade Baselmissionen

upplagit arbete redan 1828, det hade här nått en hög utveckling särskilt beträffande skolarbetet, som bedrevs i 157 skolor, varav 6 gavo högre undervisning, samt i 2 seminarier. Vid sidan av denna mission arbetade Wesleyanska Metodistmissionen. Deras fält läckte till en del varandra. I det närliggande tyska Togolandet låg Nordtyska missionssällskapets arbetsfält, som dock med 2 stationer sträckte sig inom Guldkustens område. Denna missions arbete begynte 1836, och även den hade 157 skolor och hade med avseende på litteratur och skolundervisning nått en hög ståndpunkt. I Kamerun hade Baselmissionen efter det tyska besittningstagandet av landet upplagit arbete 1884, och sex år senare kom den tyska baptistmissionen dit. Om det drifliga arbete Baselmissionen här utförde, särskilt beträffande skolundervisningen, villna 384 skolor med över 22,000 lärjungar. I koloniens södra del arbetar amerikanska presbyterianer.

De fyra tyska missionerna i V. Afrika hade i sina församlingar över 54.600 kristna, då kriget bröt ut. Detta lär endast i Kamerun hava kostat mer än 100.000 afrikaner livet. Det tyska missionsarbetet måste upphöra i Kamerun 1915, då alla tyska missionärer bortfördes. I Togolandet kunde arbetet med förminskad arbetsstyrka och under begränsning fortsätta till 1916, då de sista tyska missionärerna hemsändes. På Guldkusten förtgick arbetet om än med inskränkningar till i dec. 1917. Beträffande det nuvarande läget på här nämnda västafrikanska missionsfält ha de tyska arbetsfälten övertagits i Kamerun av det evangeliska missionssällskapet i Paris tillsammans med den här ovan nämnda presbyterianska missionen och på Guldkusten av den Skottiska frikyrkan. I Togolandet synes arbetet fortfarande vara i de inföddas pastorernas

vård. Skolväsendet har överallt ställts under kolonialmyndigheternas kontroll, som även lämnat bidrag till dess underhåll. Då de missioner, som överlagit arbetet hittills kunnat avstå för delsamma endast ett fåtal missionsarbetare, av vilka de flesta ännu icke känna infödingarnas språk på ifrågasvarande arbetsfält, har övervakandet av skolundervisningen sina svårigheter. Engelska och skottska skolmän hava även mäst anlitats för därmed förenade uppgifter.

I *det forna tyska S. W. Afrika* med sin befolkning av bushmän och hotlentotter hade Rhenmissionen redan 1842 en station benämnd Betunia, men fältet var svårarbetat, och först efter det bekanta Hereroupproret (1904—1906) började arbetsfrukterna framträda. Vid världskrigets utbrott räknade missionen 25,000 kristna och 22 huvudstationer förutom några, som i början av 1890-talet upptagits i det norr om kolonien liggande Angola, som är en portugisisk besittning. I denna gränstrakt verkar även det Finska missionssällskapet, som här har några stationer inom den tyska kolonien. Krigets brand medförde tillfångatagandet av ett antal tyska missionärer, men de flesta av dem lära ha fält återvända till sina stationer. Rhenmissionens arbete inom Angola har övertagits av den finska missionen, sedan portugiserna utdrivit de tyska missionärerna.

Vända vi oss nu till *det Brittiska Sydafrika*, så har det tyska missionsarbetet där representerats av fem särskilda organisationer: Rhenska missionen sedan 1829, Berlinmissionen sedan 1834, Herrmansburgmissionen sedan 1854 och den därifrån avsöndrade, Evangel. Luth. frikyrkans i Hannover mission sedan 1892 samt av Brödraförsamlingens mission, som begynte sitt arbete här redan 1737 och

återupptog det efter ett längre avbrott 1792.

Berlinmissionen är den största av dem med två arbetsfält i Transvaal, ett i Orangeflodskolonien, ett i Natal och Kafferria och ett i Kapkolonien. I denna koloni arbeta även den Rhenska missionen och Brödraförsamlingen. De två återstående organisationernas fält ligga i Natal och Transvaal. Med dessa missioner förenade kristna uppgå till över 179,000, hvaremot skolornas antal är mindre än i V. Afrika eller omkring 400 med 25,000 lärjungar. I vad mån dessa missioner berörts av kriget är icke bekant, utom att ett betydligt antal missionärer internerades under delsamma och att många skolor övertogs av regeringen. Det är ej möjligt uttala sig över det inflytande detta haft på de kristna församlingarna, förän fullständiga upplysningar föreligga. Det man vet är, att sydafrika var en operationsbas för kriget och att för att taga ett exempel i högen, 20,000 bantunegrer därifrån tjänade som forkarlar m. m. under striden i tyska Östafrika. Dessutom har naturligtvis kriget, som på olika sätt decimerat missionärernas antal, även inom engelska och franska missioner i Sydafrika minskat deras inkomster samt utövat ett direkt hämmande inflytande på själva missionsarbetet, för att ej nämna det indirekta hinder, som skapats av fiendskapen mellan de krigförande folken.

(Forts.)

*Genom lidande till seger
Går missionens väg också,
Jesu sändebud, de måste
Alltid i hans fotspår gå.
Himmelrikets säd lägges
Obemärkt i lärdränkt jord,
Kornet måste dö i mullen,
Men får liv på Herrens ord.*
(Studentmissionslören. Sångb. n:o 57).

Från skilda fält.

Svenska kyrkan.

I dagarna har Sv. kyrkans missionsstyrelse till Kina utsänt en undersökningskommission för att föra till definitivt avgörande de hittills förberedande underhandlingarna med övriga lutherska missioner i Central-Kina om det tillämnade missionscolleget och dess inorganisering i det gemensamma lutherska missionsarbetet. Docenten Dr K. B. Westman blir därvid Sv. kyrkans missionsstyrelsens representant. Missionssekreteraren, pastor D. Österlin, invigdes d. 5 febr. i Uppsala domkyrka till missionär i Kina och utreser nu samtidigt för att sedan kvarstanna på missionsfältet som missionsstyrelsens ombud.

Dessutom har Svenska kyrkans missionsstyrelse antagit nya missionärer, nämligen gymnastikdirektör fröken *Villy Stenfell* från Stockholm för att arbeta inom K. F. U. K. i Kina, samt för arbete i Indien sjuksköterskorna *Ruth Berthelius* från Hälsingborg, förut anställd i Jerusalemföreningens tjänst i Bellehem, och *Alfa Norlin* från Göteborg samt kyrkoherden i Gällstads pastorat av Göteborgs stift, f. missionären *Viktor Johnsson*, dock under förutsättning att tjänstledighet t. v. beviljas från kyrkoherdebefattningen. Fil. kand. *Bertil Sjöstrand* är antagen till missionär i Indien. Vidare har beslut fattats om anläggandet av en ny huvudstation i Rhodesia i Sydafrika. Till föreståndare för densamma har utsetts pastor Sköld. Den nya stationen har givits namnet Masase, vilket betyder »Morgonstjärna».

Ev. Fosterlandsstiftelsen.

En smärtsam förlust har detta sällskap fält göra i pastor *Cederqvists* timade frånfalle i Adis Abeba. Om den ensamma kämpens sista stunder meddelar *Onesimus* i Stiftelsens tidning bl. a.:

»I skymningen den 11 november kom den engelske ambassadören och häddade åt sig i Cederqvists rum. Så länge Ceder-

qvist kunde höra och fatta läste ambassadören, kapten Bentinck, för honom ur både Gamla och Nya testamentet. Med tacksamhet tog han emot det som lästes för honom. — I ett nu vid 12-tiden på natten lyste den sjukas ansikte som solen, och anden flyttade hem till det eviga ljusets land. När kapten Bentinck tillkännagav, att den av så många, många älskade mannen var död, blev det efter landets sed genast stor veklagan. Hans lärjungaskaror, barn, lärare och andra vänner begräto honom så bittert, att man ej på länge hört något liknande i hela Adis Abeba.

Den 12 november på morgonen beredde engelsmännen en god likkista, lade liket däri och tillkännagävo att begravningen skulle ske följande morgon.» —

Pastor Cederqvist fyllde den 28 okt. 65 år. Han utgick till missionsfältet 1893.

Dr *Erik D. Söderström* med fru, vilka utrest för att träda in i arbetet vid pastor Cederqvists sida, anlände till Djibollti i början av januari. Därifrån till Adis Abeba hade de blott tre dagars resa kvar.

De till Indien utresande 5 missionärerna anlände till Bombay den 30 sistlidne december.

Pastor *J. Ekbäck* med fru samt fru *Hulda Carlsson* avreste från Göteborg till Indien den 17 sistlidne januari. I deras sällskap befunno sig jubalandsmissionärerna pastor *H. Lundin* med fru samt missionär *A. H. Kinell*. De senare byta båt i Aden.

Ev. Fosterlandsstiftelsens inkomster i gävomedel under år 1919 utgjorde inalles kr. 1,069,986:75. Ökningen i gävomedel under året hade varit kr. 219,435:88, vilket belopp dock betydligt understeg ökningen i utgifter. Denna vore ej mindre än kr. 356,941:36. Bristen vore delvis fylld genom andra inkomster, mest hyror och räntor till ett belopp av kr. 171,125:52.

Utgifterna för den inre missionen hade stigit från 313,593:40 till 461,585:36, alltså med kronor 117,991:96, och för den yttre med kr. 238,949:40.

Insända skrifter.

Korsets kämpar. Några bilder ur den banbrytande missionens historia, av R. M. A. Ibbitson och Claud Field, Bemyndigad översättning från engelskan av Elsa Ribbing. J. A. Lindblads förlag, Uppsala. 136 sid. Pris 3: 75.

I denna bok får läsaren göra bekantskap med flera av de stora banbrytarna på hedna-missionens område. Sådant läsning är i hög grad uppbyggelig, uppfordrande och inspirerande. Den kan icke nog rekommenderas, särskilt åt de unga. Läsningen av helgade mäns levnadsteckningar har ofta givit ett ungt liv en bestämd riktning till oberäknelig välsignelse.

I egentlig mening är det ej levnadsteckningar som här bjudes. Förf. giva i strödda drag det som de funnit mest intressant i de skildrade banbrytaregestaltarnas upplevelser. Det hade säkerligen varit gott, om skildringen gjorts fylligare och mera historiskt givande. Men boken fyller säkert likväl en stor uppgift.

N. H—n.

Äventyr på missionsfälten. Av Claud Field. Övers. fr. engelskan. J. A. Lindblads förlag. Pris häft. 3: 25, inb. 4: 25.

Denna bok, som har samma förf., som den föregående, kan ock rekommenderas som en synnerligen god ungdomsläsning. Båda böckerna prydas av ett antal vackra illustrationer.

Man må vara det Lindbladiska förlaget tack-sam, som till sina många andra böcker även utgivit en hel del missionslitteratur. För att tillförsäkra dessa missionsböcker en stor spridning hade det dock varit önskligt, att priset kunnat sättas något lägre.

N. H—n.

Kring livets ord. Strödda tankar, samlade och ordnade till dagliga betraktelser av Aline Cronhielm och Fanny Ekenstierna. Andra omarbetade upplagan. J. A. Lindblads förlag. 362 sid. Pris inb. 4 kr.

Denna boks första upplaga är väl känd och vida spridd i hela vårt land. Den nya upplagan framträder åtskilligt förändrad, dock ej mer så, än att man igenkänner den som en gammal vän. Betraktelserna hava blott fått ett

något större omfång, och ett rikare urval ur svensk religiös litteratur från senare tid har upplagits i innehållet. Här finnas många pärlor samlade.

N. H—n.

Dag som gryr. Studier över de yttersta ting-
gen. Av E. Hoving. Kvinnliga missions-
arbetares (K. M:s A.) förlag, Stockholm.
79 sid. pris kr. 1: 75.

Föreliggande arbete, som utkom strax före jul, hör till dem, som man med glädje och uppbyggelse tar del av. Dessa eskatologiska studier bära prägeln av ett ödnjukt, andligt sinnes sökande efter sanningen. Det som här erbjudes läsaren är resultatet av ett ingående studium av det stora ämnet. Förf., som är väl förtrogen med den rika eskatologiska litteraturen, undviker likväl all polemik. Den uppmärksamme läsaren skall dock märka, huru förf., inför de många olika tolkningarna av särskilt Uppenbarelsebokens händelser, intagit en självständig standpunkt.

Man finner bland dem som forska i detta ämne tvenne olika uppfattningar rörande förstlingens, brudeskarans uppryckande vid Jesu tillkommelse. Å ena sidan gör man gällande, att detta uppryckande kommer att äga rum före »vedernödans» tid, å andra sidan, att församlingen måste vara med om *hela* den antikristiska tidens nöd, och att Kristus ej kommer åter förrän Antikrist framträtt.

Härom säger förf.: »Männe icke här, som så ofta, sanningen ligger mitt emellan de båda ytterligheterna?... Med om *begynnelsen* — en begynnelse av födslosmårtor som redan har börjat —, men *ingen vadan* från den stora *eredesperioden*, det synes Guds ord lära».

Detta är, enligt anmälarens mening, en verkligt sund och bärande tolkning, en tolkning, som ock harmonierar med Uppenbarelsebokens plan.

Inför en del andra tolkningar kan man ju, såsom alltid då det gäller Uppenbarelseboken, stå mera ifrågande.

Men förf. sysslar icke endast med de rent framtida händelserna. Tidsförhållandena få även sin skarpa belysning. I det hänseendet är boken mycket aktuell. Den är ett allvarligt väckelserop, men den är ock genomträngd av evangeliska tankar. Den har helt visst en stor uppgift att fylla vid sidan av den redan utkomna litteraturen i ämnet.

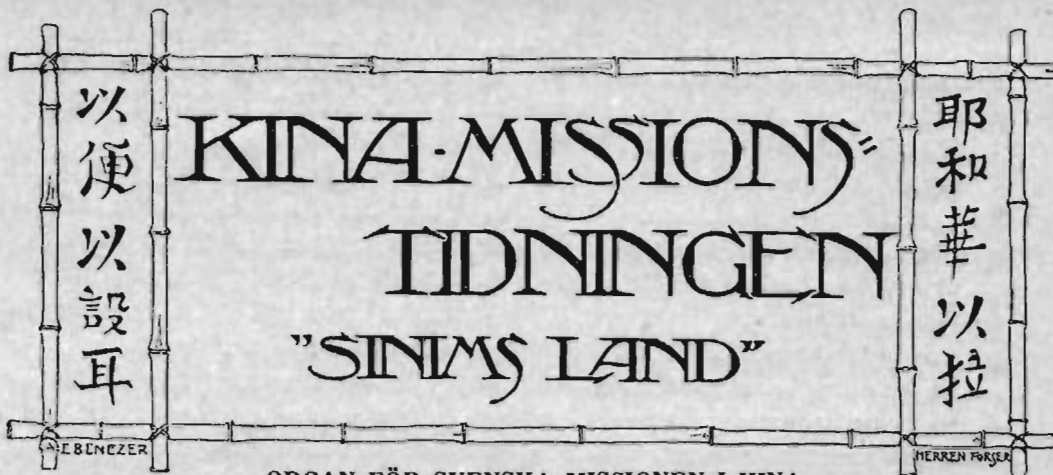
N. H—n.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **”Sinim”, Stockholm.**

Telefon: **Riks 44 59. A.H.M. 224 73.**

INNEHÅLL:

III. — Jesu glädje. V. — Från redaktion och expedition. — Hudson Taylor och Kina Inland Missionen. II. — Missionens ärliga gemensamma tacksägelse- och bönedag. — Trossyskon landet runt! — Brevavdelningen. — En blick på världsläget och världsmissionen. III. — Från skilda fält. — Insända skrifter.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
 UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

LAMMETS BOK.

Av Folke Hoving.

Uppenbarelseboken är Lammets bok — ingen del av Bibeln talar så mycket om Lammets.

Uppenbarelseboken med dess morgonbräckning och dess härliga himmelska framtidssyner, men ock med dess mörka ohyggliga natt, är på det allra djupaste förbunden med det slaktade och det förhärligade Lammets. Vi kunna aldrig första framtidens syner eller fa del av dess härlighet, om vi icke böja oss för Lammets, hylla det och vilja följa dess spår.

Första gangen som Lammets nämnes i Uppenbarelseboken är då Johannes, vid det han grät mycket däröver att ingen i himmelen eller på jorden förmådde upplåta boken med de sju inseglen eller se därin, fran en av de äldste får det budskapet, att Lejonet

av Juda's stam, Davids telning, har övervunnit, så att han kan bryta bokens sju insegel». Och då Johannes ser efter det segrande Lejonet finner han — ett Lamm stående, likasom slaktat. Det slaktade Lammets är bokens första bild av Lammets. Och det talar om förlorade syndare, visar hän på vårt utsägligt djupa fördärv, som krävde ett sådant offer, inen det talar ock om en nad utan like, om — frälsningens oryggliga klippa. »Han blev sargad för våra överträdelsor och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom, att vi skulle hava frid och genom hans sår blevo vi helade.»

Det slaktade Lammets är också Uppenbarelsebokens största bild av Lammets. Det slaktade Lammets är

det segrande, det övervinnande Lammets, »som var död men som lever» — och kring vilket allt rör sig. Gud har givit honom till en medelpunkt i hela universum. Över honom vilar Faderns välbehag. »alldenstund han är hans härlighets återsken och hans väsendes avbild»; och det slaktade Lammets gäller himmelens lovsanger, de fyra livsväsendenas och de tjugufyra äldstes och änglaskarornas, tiotusen gånger tiotusen i tal och tusen gånger tusen, och de prisa det med hög röst:

»Lammets, som är slaktat, det är värdigt att laga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lov». Och för det »skola alla knäböja sig», »och allt skapa, som är i himmelen och på jorden och under jorden och på havet och allt som är i dem» skola hylla »honom, som siter på tronen, och Lammets».

Men vi följa Lammets vidare, blad för blad i denna härliga bok.

Vi se Lammets bryta insegel efter insegel, ty det ensamt är värdigt att upplåta boken.

Och det ljuder en stark röst i himmelen, som förkunnar oss den gamla sanningen, att enda vägen till att övervinna Satan, anklagaren, är genom Lammets blod — och vi se Lammets stående på Sions berg med sin förstlingsskara, vilken följer Lammets vart-helst det går. Och vi se en stor skara, som ingen kunde räkna, av alla folkslag och stammar och folk och tungomål stående inför tronen och inför Lammets, klädda i vita fotsida kläder. De komma ur den stora bedrövelsen, de hava tvagit sina kläder och

gjort dem vita i Lammets blod, de sjunga Lammets sang, och vi se Lammets varda dem och leda dem till levande vattukällor.

Jordens olyckliga innebyggare, de som icke äro skrivna i det slaktade Lammets livsbok, tillbedja vilddjuret. Antikrist; de häva för Lammets vrede och skola plagas i Lammets åsyn — men Lammets brud har gjort sig redo, ty lammets bröllop har kommit, och saliga prisas de, vilka äro kallade till Lammets bröllopsmåltid.

Vi följa Lammets in i det nya Jerusalem, där stadsmurens grundvalar bära namnen på Lammets tolv apostlar och där Lammets är dess tempel. »Och staden behöver icke solen eller månen att de skola lysa däröver; ty Guds härlighet upplyser den, och dess ljus är »Lammets».

Och slutligen föras vi upp till Guds och Lammets tron, från vilken utgår en flod av livets vatten, klar som kristall.

Och inlet förbannat skall vara mer och vi tillbedja, vi dyrka honom, ty vi skola se hans ansikte, och hans namn skall vara på våra pannor.

Det slaktade Lammets — Lammets tron, det är begynnelsen och ändan i Lammets bok.

Den förlorade syndaren, av det slaktade Lammets dragen »upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn» och förd dit upp — dit icke ens himmelens store furstar, överänglarna nå — upp på tronen, såsom Lammets brud, ja, det är A och O i Uppenbarelsernas bok, Lammets bok.

Ur »Dag som gryr». K. M. A:s förlag.

Från redaktion och expedition. En kinesisk kristen general.

Lyckligt framkomna.

Missionär Wester meddelar, att han jämte sin fru och son lyckligt anlände till Shanghai d. 7 jan. Den 13 jan. fortsatte de inåt landet och d. 16 ankommo de till Chikungshan, varest de skulle stanna några dagar för att samråda med missionär Berg. Den bat, med vilken frkn Burén, Lenell och Otterdahl samt br. Engbäck reste, ankom till Shanghai d. 9 jan. Engbäck fortsatte i Westers sällskap till S. M. K:s fält, under det de två nykomna systernarne reste till C. I. M:s språkskola i Yangchow.

Missionär Ringberg.

som jämte sin fru vistas i Amerika sedan dagarna före jul, har meddelat anhöriga i Sverige, att de, så vitt plats kunde anskaffas, skulle avresa från New York med angaren »Stockholm» d. 13 mars.

Krafter som ge vika.

Missionär Blom skriver från Yuncheng: »Mina ögon ha strejkat, så att jag är nästan oförmögen till allt arbete, som kräver ögonens bruk. Sina kinesiska skrivtecken kan jag ej nu läsa. Jag hoppas, att det inte blir långvarigt. Det är allvarligt nog att Theodor Sandberg är klen och icke orkar med sitt arbete.» Låt oss komma ihåg dessa trötta arbetare i bön inför Gud.

Den sist ankomna Kinaposten,

daterad i början av året, ger vid handen, att det ekonomiska läget på fältet genom den alltmärliga oförmånliga vaxelkursen är i högsta grad bekymmersamt. En stor del av det nu pågående arbetet hotar att falla samman om ej kraftig ekonomisk hjälp snart kommer. Låt oss i troende bön anropa Gud i denna angelägenhet. Det är ej blott S. M. K. som har det bekymmersamt i berörda hänseende: även Kina Inland Missionen har stora svårigheter att kämpa med. Gud, som är rik över alla dem som honom åkal-la, ställer nu vår tro på prov.

I.

Ur China's Millions för jan. febr. 1920 meddelas följande märkliga skildring av den över hela världen kände evangelisten och missionären J. Goforth.

General Feng Yu Hsiang föddes av fattiga föräldrar i provinsen Anwei för trettiosju år sedan. Familjen förlorade alla sina ägodelar vid en översvämning och måste tigga sig fram norrut till Paotingfu. General Feng

General Feng Yu Hsiang.

gick därigenom miste om förmånen att tidigt få gå i skolan, och som simpel soklat inskrevs han i rullorna vid 18 års ålder. Han är utrustad med ett ovanligt gott huvud och en förträfflig fysik och har förställt att anpassa sig så väl, att man ej kan märka någon brist i hans uppfostran. F. n. håller han på att lära sig engelska.

Hur han blev omvänd.

År 1900 stod han som ung rekryt i Paotingfu. Han berättade för oss, att det var ute på gatan i denna stad som han första gången kom i beröring med missionärerna. Där stod en man och predikade över texten: »Om någon slår dig på den högra kinden» o. s. v. och: »Om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad, så låt honom få manteln med».

— Jag lyckte inte om en sådan lära, sade han, och för att pröva den tog jag missionärens bord på ryggen och bar iväg med det. Men missionären handlade icke i praktiken, som han lärde i sin predikan, utan högg tag i bordet, tills jag släppte det.

Första stöten mot hans hjärta, berättade generalen vidare, kom samma år vid »American Board's» missionsstation i den södra förstaden till Paotingfu, dit boxarskarorna hade samlats för att döda missionärerna och de kristna. Miss Morell stod vid porten och bönföll om deras liv.

— Jag har räddat många av ert folk, då de kommo sjuka till mig, sade hon. Kan icke dessa räddade liv räknas oss till godo, så att vi slippa dö?

Då hon såg, att böner ingenting förändrade uträtta med dem, sade hon:

— Låt mig få dö för de andra. Döda mig, men skona dem!

Detta rörde dem alla till lärar med undantag av de yngre brushuvvudena ibland dem. Den gången blevo de därför ej dödade, utan man lät dem fly genom en bakport, men en boxarhövding vid namn Wang hann upp dem och dödade dem. General Feng fick också vara vittne till hur en mängd andra missionärer måste sälla livet till vid detta tillfälle. Allt detta gjorde ett djupt intryck på honom, och dessa martyrs blod blev hos honom utsädet till ett nytt liv.

Generalen hade nått majors rang.

och var stationerad i Peking det år, 1912, då där Mott höll sina stora möten i denna stad. Han bevistade mötena, blev omvänd och gick in i en bibelstudieklasse.

Just vid denna tid ställdes han på ett allvarligt prov. Hans äldre broder tog en främmande kvinna till sig och hotade att skjuta sin rätta hustru. Detta gjorde majoren ursinnig, och han föresatte sig att ta itu med sin pliktför-gätne broder. Nu inföll emellertid timmen för hans bibelklass, och han gick dit. Den text, som då skulle behandlas, var: »Min är hämnaden, jag skall veder-gälla, säger Herren» o. s. v. Ordet grep honom och överbevisade honom med oemotståndlig kraft om den orätt han ämnat begå. Liksom för att pröva honom till det allra yttersta kom nu ännu ett trotsigt brev från brodern, som utmanade honom till strid.

— Det var min himmelske Fader, som sände mig detta bud om att förlåta just lagom för att rädda mig, sade majoren. Om det icke hade kommit, skulle jag ha gått till min broder och dödat honom om han inte dödat mig. Med Guds ord i mitt hjärta kunde jag glömma min brors utmaning, och i stället skickade jag honom genom en vän hundra dollar med ett brev, att om han behövde mera för att sätta in i sin affär, så skulle jag ge honom. Min bror blev så förvånad över denne behandling, att han skickade iväg den dåliga kvinnan och försonade sig med sin hustru.

Vid tiden för sammendrabbningen mellan nord- och sydprovinserna hade han blivit befördrad till brigadgeneral och fått självständigt kommando över provinsen Szechwan. Där vann han flera lysande segrar över sydtrupperna, och alltid använde han sitt övertag till att bevisa barmhärtighet mot de besegrade.

Senare placerades han med sin brigad i Anwei. Förra året, då en av nord-

truppernas generaler hade råkat illa ut i Chengteh i Hunan, sändes general Feng att återintaga staden. Under marschen mot staden sände han bud med två missionärer till sydtruppernas befälhavare och lät säga:

— Jag har order att laga staden och kommer också att göra det. Var god och lämna den och drag Er söderut, så att förlust av människoliv må undvikas!

Sydgeneralen förstod vinken och drog söderut med sina trupper, och sedan dess har general Feng varit herre i Chengteh.

Generalens styrelse i Chengteh.

Alla lösaktiga kvinnor fingo order att försvinna inom tre dagar. Alla spelhålor och teatrar stängdes eller förvandlades till skolor, verkstäder eller predikolokaler. Opie- och morfinhusen stängdes, och deras ägare bötfälldes. Folket fruktade storligen nordsoldaterna, men så många av de 9,000, som stodo under general Fengs befäl, hade redan blivit kristna, att fullkømlig trygghet rådde. Ett särskilt gott öga har generalen till de japanska elementen bland stadens invånare. Till en japansk kommandör, med vilken han kommit i delo, sade han:

— Hur kan det komma sig, att då så många goda människor komma till oss från olika länder för att hjälpa oss här i Kina, jag ännu inte har träffat på en enda god japan. Är ni alla lika dåliga? Ha ni då ingen skam i er fängre?

Generalens omsorg om sina män.

Ingen rökning, inga dryckeslag, inga svordomar och intet kortspel tillåtes bland soldaterna. Under de nio dagar jag vistades bland dessa män, såg jag icke en enda röka, och ingenstades kunde jag spara någon spritlukt. En missionär, som varit ibland dem ett års

tid, sade, att han under den tiden ej hört en enda svordom. För några år sedan lät generalen grundligt piska upp en av sina överstar, för att han besökt ett illa beryktat hus. Denne överste har sedermera blivit omvänd till Gud.

Hur står sig västerländsk militär inför sådana exempel?

Generalen vill inte, att hans soldater skola bli stråtrövare och banditer, när de lämna armén, och han visade oss de fabriker, som han för att förebygga detta låtit inreda åt dem. Där fanns flera ljög stickmaskiner, på vilka arméns strumpor förfärdigades, flera dussin syntaskiner för klädsömnad o. s. v. De soldater, som voro sysselsatta med dessa arbeten, voro alla i 40-årsaldern.

I generalens sällskap inspekterade vi också soldatbarackerna. Det var överraskande att här i Kina finna en plats utan smuts och dålig luft. Alla sängar voro rena, gevär och bajonetter blänkta. Det var en vacker syn att se deras biblar och sångböcker ordentligt uppställda jämte deras soldatreglementen.

Generalen synes ha ett fullständigt grepp om sina karlar, och vem som helst av dem vore redo att gå i döden för honom. Han kallar dem »sina gossar» och är som en far för dem.

Generalens nit för evangelium.

Flera skäl tala för att generalens kristenism är av äkta slag. Han förser sitt folk med religiösa böcker och brukar köpa ända till 500 Nya testamenten åt gången, och mer än en gång har han köpt upp missionsstationernas hela förråd. Han har utarbetat en katekes om militär-moral byggd på bibliska tankar. Han tror på en kristendom grundad på kunskap.

— General, vad Edra män behöva är bibelstudium, sade jag till honom.

(Forts.)

BREVADELNINGEN

Rescintreyk från Japan.

Fröken Karin Otterdahl skriver följande privat till sin mor som benäget ställt den intressanta reseskildringen till red. förtogande:

Vi löpte in i Yokohamas hamn vid dagsljus mellan klippiga stränder och ett par små, befästa öar. På avstånd avtecknade sig det bländvita Monte Futjio, och i den vida hamnen lago en mängd fartyg. Innan våra pass blivit viserade och vi mönstrats av den japanska läkaren, som kom ombord, hade det blivit skymning. Manen stod högt på himmelen och det var alldeles stjärnkärl. Som jag förut nämnt, mötte oss Gertrud och Verner Wester vid båten — en glad överraskning. Ebba, Elna och jag begavo oss nu ut i staden. Aldrig tror jag mig ha sett en så hög himmel och ett sådant sken därifrån över vattnen, något så mystiskt stilla och sublimt — på en gång. Vi gingo över en lång bro och kommo så in i den endast svagt belysta staden. Det var så lustigt att se rickhammännen i sina flata hattar och vida kimonodräkter och sandaler smygande tyst ila förbi. Vid båten omgävos vi av en svärm sadana, som ivrigt erbjöd sig att draga oss. Jag är glad åt, att vi valde att gå denna gång. Där var nämligen så oändligt mycket att se i staden, att vi, Elna och jag, hela tiden gingo med dröjande steg och önskade, att vi hade många par ögon. Men Ebba och Westers sågo ingenting. De gingo ett stycke framför oss och språkade, hell fördjupade i förhållandena hemma och i sina erfarenheter från resan och sågo rätt framåt hela tiden, utom då de hade att övertyga sig om att vi inte förirrat oss. Deras tålmod med oss var likväl oöverträffligt.

Galorna voro prydda för nyårsfirandet. Utanför varje hus voro stora ruskor av bamburörsväxter och långa tofsar av bast med instuckna blommor, frukter och papperslappar. Människorna voro klädda i höglidsdräkter, männen och gossarna huvudsakligen i marinblå dräkter med vita prickar eller andra mönster, kvinnorna i mångfärgade dräkter. Alla hade sandaler av trä. Somliga kvinnor buro sina barn inknutna i den yttre kimonodräkten. I gar såg jag en mor, som hade en unge fram och en bak. Det ser så knogigt ut, då de hoppa fram på sina glappande sandaler. Här och där lekte barnen och ungdomen ett slags bollspel och slungade bollarna med avlånga trälappar på samma sätt som i tennis och det gick riktigt muntert till ibland.

Alla bodarna voro öppna åt gatan. Särskilt de härliga fruktständer lockade oss med sina massor av oranger (mandariner) och persimoner.

Alla husen voro tvåvåningshus. Övre våningen hade vanligen en liten veranda eller balkong. Väggarna skjulas ifrån, så man kan se rätt igenom huset på dagen, och stängas för under natten. Det var så intressant att titta in, där de ännu inte hade slutit till. Å, så smått och näpet allt är tilltaget och så ordentligt i varje liten detalj. Som små dockskåp stå husen intill varandra. Här och där växa palmer och långbarriga tallar på gårdarna. Hästarna äro klädda i brokiga läcken med röda och gula band och tofsar på huvudet. Det ser så pittoreskt ut.

På ett ställe gingo vi förbi ett tempel. Där var alldeles mörkt, men man kunde i alla fall från gatan urskilja några hemiska avgudabilder på utsidan av den övre våningen.

Följande dag gjorde vi en tur till Kamakura. Då vi vandrade genom staden Yokohama på väg till järnvägsstationen fingo vi åter se en hel del av

nyarsprakten, bl. a. en liten procession av blomsterkiädda automobil med musik. Å, vilken färgprakt! Alla människorna sågo glada och leende ut. Det var något lekande i hela stämningen. Jag fragade mig ofta, huru djupt glädjen gick. Mer och mer förstod man, att det mesta nog lag på ytan och ljusade ögat blott. Tåget var överfyllt av folk, och vi fingo stå hela tiden. En mängd familjer gävo sig ut på visiter till grannstationerna. Alla kvinnor voro utan hattar. Deras väldiga frisyr tycks vara nog. Endast de kulörta vantarna i stil med dräkten tydde på, att de voro ute. Vi foro förbi små behändiga byar med små hyddor med tak av rishalm, inhägnade av små staket och omgivna av små palmer eller orangeträd med mogna frukter. Tebuskar och dungar av bambu samt risakrar, nyligen skördade, sågo vi ock. Här och där reste vi förbi bambubeväxta kullar. Väggarna i husen voro på många ställen frandragna, så att man kunde se rätt in, då kvinnorna sullo och språkade med varandra eller skötte sina bestyr, och barnen lekte omkring dem.

I Kamakura gjorde vi vår första färd i rickchor genom den byliknande staden till den väldiga Buddastatyn i en lummig park. Det var så roligt att så där ljudlöst ila fram över den solbelysta vägen och in genom bygatan, som var som ett hem för alla de fästklädda människorna. Allt var så primitivt i vanor och bruk. Det var ve-modigt att se de hemiska avgudabilderna på ömse sidor av porten till parken. Vi gingo in och blevo vittne till, hur den ena efter den andra blotfode sitt huvud i andakt inför den väldiga Buddabilden. Genom en låg öppning kröpo vi in i statyn, där en lampa brann på något slags altare, och klättrade upp till ett fönster, som vette utåt parken.

Sedan reste vi tillbaka samma väg

igen till ett litet japanskt värdshus, där vi serverades curry (en starkt kryddad indisk rätt) i en brun sas och angat ris, japanskt te, bröd och mandariner.

Fran Kamakura löste vi biljett till Tokio. Järnvägsvagnarna i Japan äro mycket snygga. Soffor klädda med kornbla sammet ga längs med vagnen på bada sidorna. Japanskorna ta av sig sandalerna och krypa upp och sätta sig på fötterna. Det ser så roligt ut. Kvinnorna uppträda med stor belevighet och grace och språka helt kamratligt med sina män. Deras ställning ser ut att vara mycket annorlunda än i Kina. Smattingarna omhuldas med den största ömhet av både mor och far. Det var så lustigt att iakttaga pappornas förtjusning, då de lekte med dem.

Vi gjorde en långtur i rickcha till de mest sevärda platserna i Tokio bl. a. till den gamla av kanaler och höga murar omgivna kejsarborgen. Staden gjorde ett storartat intryck med sina breda fina gator och präktiga offentliga byggnader. Tråkigt nog var det skymning, varför vi inte kunde se så mycket av den vidsträckta utsikten. Följande morgon reste vi till Kobe för att där genskjuta vårt fartyg. I början av vägen sågo vi berget Futjio från alla möjliga håll, då järnvägen slingrade sig fram mellan berg och höjder. Det var så vackert. Samma berg vi sågo från havet. Naturen var underbar hela vägen. På ett par ställen reste vi utmed kusten. Byar med åkrar i terrasser, uppåt höjderna orangeträdgårdar, bambulundar och teplanteringar, höga fjäll, höjder och floder (av vilka somliga voro uttorkade) omväxlade. Vid stationerna såldes te och varm mjölk i kannor och flaskor, askar med kokt ris och med olika slags mat i samma ask. Ebba och jag köpte sådant och åto med pinuar en liten fiskbit, kött, olika

slags gurkor — allt smakfullt ordnat, men inte alltid så gott att äta.

Det har varit varmt och värmligt just som i maj månad hemma. På kvällen kommo vi så fram till vår båt i Kobe och vår utflykt var som en riktigt lycklig dröm. Nästa dag voro vi ute på de vackra japanska sjöarna, omgivna av barrklädda höjder i lustiga formationer och här och där snöklädda fjällkedjor. Efter att på kvällen ha passerat ett smalt genomlopp voro vi åter ute på havet. Just innanför passet ligger staden Shimonoseki. Det var underbart vackert att se den i skymningen, belyst av månken. Det glittrade överallt på stränderna från de upplysta husen, månen speglade sig i vattnet och lyste på de snöklädda bergen och åstadkom en trolsk stämning. Nästa morgon voro vi i Nagasaki. Gud har hittills underbart bevarat oss och allt är väl. Vi äro nu i Shanghai dit vi kommo den 9 jan. Reser troligen till språkskolan den 13 jan.

*

En buddistpräst.

I ett brev från Chikungshan meddelar fru D. Bergling bl. a. följ. intressanta skildring från arbetet bland buddisterna.

— — Efter ett sådant bönemöte hälsade vi på hos en norsk familj här, professor Reicherts. Professorn ledde just en buddistpräst genom rummet. Han igenkändes genast på det slätrakade huvudet, den vita dräkten, öppen vid halsen och hopfästad vid sidan, och på det långa pärlbandet om halsen. Vi tilltalades mycket av mannens öppna utseende. Såväl hans som missionärens ögon buro spår av tårar — de hade nyss tillsammans haft ett möte med levande Gud i bön.

Prof. R. hade mött denne buddistpräst på sina vandringar och inlett samtal med honom om Gud. Buddisten

själv var en lärd, intelligent man, han ägde ett ex. av Nya testamentet, och hans hjärta sökte efter något högre än världen kan bjuda. Prof. R. lyckades efter många om och men utverka tillstånd för honom att få tillbringa någon tids ledighet häruppe. Tillsammans ha de därunder studerat buddistiska skrifter, medan de jämsides läst Böckernas bok. Det finns så många vackra, djupa tankar i buddismen, men den saknar klippeggrund. Prof. R. har fått buddisternas nöd så lagd på sitt hjärta, att han ämnar söka tillstånd att helt ägna sig åt arbetet bland dem.

I går återvände den unge 21-åriga buddistprästen till sitt tempel, men med avsikt att bli fri och förena sig med Guds folk för att sedan själv verka bland sina forna bröder och föra dem till Kristus. Ty många äro de unga, hängivna hjärtan härute, som i längtan efter renhet och helighet vigt sig för livet åt den buddistiska tempeltjänsten — för att där finna endast tomhet och synd och sedan sjunka, sjunka, i hopplös förnedring. Låt nu denne unge präst, vars ögon fördunklades av tårar, då Guds kärlek i Kristus blev uppenbarad för honom, vinna vårt intresse och vår förbön för Kinas buddister.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

En blick på världsläget och världsmissionen.

IV.

I *det forna tyska Östafrika*, där kriget rasade hetast och längsl, hade sex tyska missioner och två engelska sina arbetsfält. De sistnämnda, den Engelska statskyrkans mission och Universitetsmissionen, hade begynt sitt arbete här före tyska kolonisationen, den senare av dem 22 år tidigare. De tyska missionerna upptogo arbetet efter nämnda kolonisation. Bielefeldmissionen började arbetet 1886, 1891 tillkommo två andra missioner, Berlinmissionen och Brödräfsamlingen, 1893 Leipzigmissionen och slutligen 1911 Neukirchermissionen och den Schelsvig-Holsteinska missionen.

Dessa sex missioner hade här före kriget 72 huvudstationer och över 600 skolor med omkring 64,000 lärjungar. Antalet församlingsmedlemmar var över 12,000. Leipzigmissionen, som arbetade vid koloniens nordöstra gräns, hade även några stationer i det närliggande brittiska Östafrika. Likaså hade Neukirchermissionen där ett mindre arbetsfält. Under krigets härjningar i än den ena, än den andra delen av kolonien led det engelska och framför allt det tyska missionsarbetet svårt. De engelska missionärerna internerades och fördes efter hand allt längre in i landet till dess de slutligen befriades av belgiska trupper från Kongostaten 1918. Även missionsarbetet på de fält, som ligga nära men utom koloniens nordöstra och södra gränser, och som bearbetas av engelska och skottska missioner, måste taga del i krigets lidanden, särskilt då striden mot slutet drog sig in i norra Rhodesia och i det portugisiska Östafrika.

I nordöstra delen av kolonien fingo vissa tyska missionärer tillstånd att fortsätta sitt arbete. Om de övrigas lott finnas ej fullständiga uppgifter.

men man vet, att de bortfördes, att familjemedlemmarna skildes åt, och att de genomgått svåra unbaranden. De övergivna missionsfälten hava säkerligen, där striden gått fram, lidit betydligt. Intill sommaren 1919 hade endast få av de engelska missionärer, som hade arbete i kolonien, kunnat återvända dit. Engelska statskyrkans mission har besatt forna tyska stationer i koloniens nordvästra hörn, Universitetsmissionen och Skottska frikyrkan hava åtagit sig det forna tyska missionsarbetet i koloniens södra del. Det torde dock dröja, innan arbetet på alla missionsfälten inom detta stora område (nära två gånger Tysklands areal före kriget) hinner återuppbyggas, och ännu vet man ingenting om huru de infödda kristna förmått att genomgå denna kris.

Ännu återstår att omnämna två tyska missionsföretag i Afrika. I staden Assuan i Egypten hade den 1900 bildade tyska Sudanmissionen en utgångspunkt för sitt pionjärarbete i *det egyptiska Sudan*. Vid krigets utbrott hemsändes missionens 12 arbetare. I Kairo och i Alexandria hade Kaiserwerths diakonissor, vilka redan 1836 upptogo missionsarbete och upprättat många hospital och barnhem inom det turkiska väldet, ett hospital i vardera staden. Så vitt känt är, hava de fått fortsätta sitt uppoffrande arbete.

Som en sammanfattning av krigets verkningar på det Afrikanska missionsarbetet kunna vi säga, att detta arbete nästan överallt mer eller mindre lidit av kriget. I de forna tyska kolonierna hava de kristna för kortare eller längre tid lämnats som får utan herde, i andra delar av kontinenten har antalet av deras vårdare decimerats genom sjukdom, död eller krigstjänst eller hava de själva blivit uttagna till förrättande av arbeten för de stridande o. s. v.

Huru hava nu de kristna genomgått denna kris? Underrättelser från Baselsemissionens forna fält på Guldkusten giva vid handen, att de infödda pastorerna, kateketera och lärarna i stort sett varit vuxna situationen och fortsatt arbetet, och detsamma synes vara fallet i Togolandet och i Kamerun att döma av de mera knapphändiga meddelandena därifrån. På Guldkusten, där arbetet, såsom förut nämnts, övertagits av Skottska frikyrkan redan i början av 1918, har församlingarnas offervillighet för arbetet varit särskilt stor. 1918 lämnade de ett bidrag av ej mindre än 7.300 p. st., och i augusti 1919 beslöt den då för första gången sammankallade infödda synoden, att församlingarna skulle överlaga hela ansvaret för omkostnaderna från och med innevarande år. Här bör tilläggas, att landets kakaofabriker åtminstone till stor del äro i de inföddas ägo, vilket nog förklarar deras förmåga av så stora offer.

Från Kamerun har meddelats av den amerikanska presbyterianska missionen, att församlingen i Elat, en av denna missions stationer, ännu förökas i antal, att från densamma utgått 7 särskilda dotterförsamlingar, att medlemsantalet i moderförsamlingen ändock är över 4.000 och att ofta hundratals dop förrättas. I Nigeria, där den Engelska kyrkomissionen verkar, har tillströmningen av nykristna under de senaste åren varit stor (se S. L. nr 23, 1919). I Uganda, där även sistnämnda mission arbetar, lär något likartat hava ägt rum, och därjämte berättas därifrån, att församlingarna utsända egna missionärer till andra delar av landet, ävensom att den fjärde katedralen nu skall uppföras inom detta i den kristna missionshistorien så bemärkta område.

Vi hava härmed kommit in på sadana tecken, som vittna om nya framtidsutsikter för den afrikanska missio-

nen, och vilja ännu anföra några vittnesbörd i det hänseendet. Ett kommer från Barotselandet i N. V. Rhodesia. Där arbetar det franska Evangeliska missionsällskapet i Paris, som för övrigt har missionsarbete i Senegal, i Basutolandet och på Madagaskar. Barotsemissionen fick under kriget ej de vanliga bidragen från norra Frankrike, Belgien och Elsass, och 19 av dess missionärer på fältet förlorades för arbetet genom sjukdom, död eller inkallelse till krigstjänst. Det oaklat upptog missionen 10 nya utstationer och upprättade där även skolverksamhet.

Ett annat vittnesbörd gäller den i Afrika 1889 av den kände författaren och missionsvännen Andrew Murray bildade Sydafrikas Allmänna Mission. Strax väster om Barotselandet ligger i Angola ett stort oöfverarbetat område. Som en minnesvärd av sin avlidne stiftare och ordförande har nämnda mission beslutat, att här upptaga ett nytt arbetsfält, och en av dess missionärer har redan gjort en början i arbetet. Vidare må nämnas, att de infödda kristna församlingarna i Nigeria, Kamerun, N. Rhodesia, Natal, Zululand och på Madagaskar under kriget avgjort närmast sig målet att själva underhålla verksamheten, såsom nu sker på Guldkusten.

(Forts.)

Det finnes ingenting, som bör avhålla dig från att bedja bönen om Andens julihet. Jag har hört åtskilliga Guds barn säga: den bönen är för hög för mig; det är att bedja om alltför mycket. Detta är en falsk blygsamhet. När Herren bjuder: Uppfyllens med Anden, så kunna också vi bedja: Herre, uppfyll mig med din Ande! Varje uppmaning å Guds sida bör mölas med en bön från hans barns.

C. Skovgaard-Petersen.

Från hemlandet.

Strödda reseminnen.

Under senare delen av förra året hade jag förmanen få besöka vitt skilda orter i vårt land men tiden och tidningens utrymme medgavo ej då ett omnämmande därom inför S. L:s läsekrets. Sedan jag besökt platser i Skane, Smaland, Västergötland och Nerke, gick min färd till Skellefteå, dit jag kallats att medverka vid ett missionsmöte 1:a sönd. i Advent. Detta möte hölls i stadens kyrka och gick i alliansvänlig riktning. Kyrkan var på söndagen ända till trängsel fullsatt, ja hela skaror fingo vända om utan att kunna komma in. Det är ett varmt missionsintresse man möter här. Efter söndagen voro mindre möten för missionsintresserade anordnade, dels i prästgården, dels i våra vänner Bs hem, som de icke utan skäl kalla »Solsidan». Vi tacka Gud för det trogna, verksamma intresse för S. M. K. som finnes i Skellefteabygden.

En icke ringa, särskild insamling till förmån för husköpet i Pucheng har ägt rum bl. vännerna i S. Och i trogen bön bära de fram alla missionens angelägenheter inför Gud, då de regelbundet samlas.

*

I Umeå blev jag storligen uppmuntrad. Jag fann där en talrik krets av vänner till missionen som regelbundet brukar samlas till gemensam bön och uppbyggelse. Då jag i mitt anförande kom att nämna om de infödda evangelister, som på grund av bristande medel mest outledigas hade detta till följd att 5 olika personer atogo sig en evangelists underhåll vardera.

*

Den 1 febr. var jag kallad att medverka vid Jönköpings kristliga ungdomsförbunds vinterkonferens. Denna ungdomsrörelse är sedan ett år avsluten till Sv. Alliansmissionen och bär nu namnet Sv. Alliansmissionens ungdomsförbund. Men arbetet synes fortgå tämligen oförändrat och ung-

domsförbundet anordnar fortfarande sina egna möten och konferenser.

Vid denna konferens voro 111 föreningar representerade av 202 ombud. Någon förskjutning i ny riktning hade icke förmärkts genom den verkställda sammanslagningen. Det meddelades, att det gångna verksamhetsåret visat en rent förunderlig livaktighet. De frågor som voro uppställda till diskussion och de förträffliga inledningsanförandena gavo ock vid handen, att ledningen av denna ungdomsrörelse har en vaken blick för tidsläget krav och möjligheter.

Missionsintresset inom Ungdomsförbundet är starkt och växande, likt en mäktig våg. Den paroll som gavs vid en föregående konferens, att varje krets skulle underhålla en egen missionär, har vunnit stor anklång. Atskilliga kretsar hava redan fattat sådant beslut. Nu höjdes röster till förmån för arbete bland industrisamhällets ungdomsskaror. Därvid gjordes den jämförelsen, att dessa äro lika bortkomna missionsobjekt som hedningarne, och det betonades att dessa arbetsområden i hemlandet ej fingo försummas. Utan att egentligen vilja motsäga detta skulle jag dock vilja erinra om vad en av hednamissionens store banbrytare i England sade: »Med religionen förhåller det sig så, att ju mer man exporterar av den ju mer har man kvar».

Jag tror att Ungdomsförbundets historia bekräftar detta. Redan från dess begynnelse samlades intresset omkring den yttre missionen. Svenska missionen i Kina har varit lycklig nog att i sina grundläggningsår få mottaga ett par av sina första missionärer från Ungdomsförbundet vilka då stodo som verksamma och ledande medlemmar i detsamma, missionärerna August Berg och Hugo Linder. Den senare blev Ungdomsförbundets förste hednamissionär, vilkens underhåll förbundet åtog sig, under det att den gamla, aklade Jönköpings Missionförening åtog sig August Bergs underhåll. Det var en stor uppmuntran att nu förnimma, att dessa

gamla vänskaps- och gemenskapsband ej genom den skedda sammanslagningen försvagats. Det försäkrades ock, att allians-lanken alltjämt skulle bevaras, så att de till S. A. M. anslutna föreningarna skulle få äga frihet att understödja även andra missionärer.

Mitt mest oförgätliga minne från denna konferens var det sällsynt dyrbara, av en stilla, ödmjuk lärjungaande genomträngda bibelstudiet över ämnet: »Den rätta lärjungaplatsen», vilket leddes av folkskollärare J. Lönner. Får ett sådant lärjungasinne besjåla Ungdomsförbundet, då är dess framtid löftesrik.

*

På återresan från detta möte besökte jag bl. a. platser även *Norrköping*. Det var egentligen K. F. U. M. som dit inbjöd mig. Den tanke som framkastats, att varje K. F. U. M.-distrikt i Sverige skulle underhålla en egen missionär på missionsfältet, hade mottagits med förståelse och offervillig hänförelse i *Norrköping*. Vid distriktsmötet i Pinspång i nov. fördes saken fram och nu var redan det behöfliga underhållet fulltecknat inom föreningarna i mellersta distriktet. Nu få vi tillsammans glädjas och priså Herren. Icke minst betydelsefullt är detta steg därigenom att genom en sådan samverkan med yttre missionen en svallvåg av välsignelse skall från missionsfälten föras tillbaka över de missionerande föreningarna i hemlandet. Det har sin oberäkneligt stora betydelse att det i en så stor ungdomsverksamhet som K. F. U. M:s finnes ett utlopp utåt för det missionsnit, som bland de unga väckes till liv av missionens Herre. Även här gäller ovan citerade ord. Må Herren i sin nåd föra denna tanke vidare, så att varje distrikt får en egen missionär. Att offervillighet finnes, blott den blir samlad omkring stora mål, det ådagalades vid Örebrokonferensen. Att tankarna i mellersta distriktet samlats omkring en av S. M. K:s missionärer är för oss mycket glädjande.

*

Den 8—15 febr. var jag kallad till en bibelkurs i Göteborg. Som inbjudare stodo tre organisationer: Lärarinnornas missionsförening, Ynglingaför. Libanon och K. F. U. M. Ett väldigt förarbete hade utförts. 1,200 program med inbjudan hade utsänts. Man sökte att nå folk ur alla läger och ungdom i skolor och seminarier. K. F. U. M:s stora hörsal hade ställts till förfogande. Var och en av de inbjudande organisationerna drog sin del av omkostnaderna. Den behållning som erhöles jämte frivilliga missionsoffer, tillsammans 1,600 kr., överlämnades åt S. M. K. Därjämte överlämnades enskilt åt mig för missionens räkning skilda gåvor på tillsammans omkr. 1,000 kr. Kväll efter kväll fylldes den stora hörsalen i det närmaste. Av dess 640 sittplatser voro knappt ett 100-tal tomma. Alla religiösa läger voro representerade. Det är gripande att se vilken makt det enkla bibelordet alltjämt har över sinnena. Här fanns intet annat, som lockade. En förunderlig stillhet och mottaglighet förnams. De andliga och förblivande resultaten skall först evigheten framvisa. Här hade mycken bön varit i verksamhet, och detta var utan tvivel den mäktigaste orsaken till det resultat som vanns. Men tydligt framstod ock, vilken betydelse en klok planläggning och ett frimodigt praktiskt förarbete har vid anordnandet av en dylik kurs i en storstad.

I samband med besöket i Göteborg erbjöds även tillfälle att mera direkt tala om missionen. Gud har givit S. M. K. många vänner i rikets andra stad. Efter en sådan vecka av gemenskap tackar man Gud och fattar mod, Apg. 28: 15.

*

Den 28—29 febr. hade jag förmånen att få tillbringa bland trogna vänner till missionen i Köping. På lördagsaftonen talade jag i kyrkl. församlingssalen och på söndagen i ålderdomshemmet och i aftonsången i kyrkan. Även det besöket är ett skönt, uppmuntrande minne.

N. II—n.

För våra små missionsvänner.

Kära små missionsvänner.

Läsningen för dagen vid en skola på en av missionens utstationer långt borta i Kina är slut. Det är ej gossar och flickor som samlas för att läsa, utan äldre och yngre kvinnor, vilka börjat älska Herren Jesus och som nu så gärna vilja höra och lära mera om honom, som kan giva hjärtat frid. En mor har tagit med sin tio-åriga gosse och ber att han skall få vara med. »Han lär sig så fort», säger hon »och när vi sedan komma hem kan han hjälpa mig.»

Så kom det sig att Olle (vi kalla honom så, ty han ser så där käck och präktig ut som gossar med det namnet bruka göra) var med. Plink och duktig var han må ni tro.

En dag hade det varit särskilt intressant, ty fröken hade illustrerat läsningen med att visa planscher. På en plansch var det tre hjärtan, ett vitt, som skulle föreställa ett hjärta tvaget i Jesu blod, ett svart som skulle föreställa en människa bunden i syndens och hedendomens mörker. Det tredje var grått, och skulle föreställa den människa som ej vågar taga steget ut och följa Jesus.

Efter läsningens slut skyudar Olle ut på gatan, men snart kommer han åter med en stor skara barn.

»Ser ni här», ropar han och pekar på väggen där planschen hänger, »här har ni dem som jag sade. Vilket hjärta tycker ni bäst om?»

»Det vita, det vita», ropa alla i korus.

»Ja, det visste jag väl, att ni skulle tycka bäst om det vita. Men, ser ni, edra hjärtan äro inte vita, nej, de äro så här svarta.»

»Än du, är ditt hjärta vitt kanske», säger en stor pojke under det han ger Olle en hård knuff.

»Ja, vänta skall jag tala om det för er. Ni alla, som ej älska Jesus, och icke känna den sanne Guden, utan leva kvar i synden, edra hjärtan äro svarta. Men Jesus kan

två bort synden och göra våra hjärtan rena i sitt blod.»

»Hör du, vem är Jesus?»

»O, vet du inte det, har du aldrig varit här på något möte? Jesus är den sanne Gudens Son, han kom hit ner till jorden och dog för att frälsa oss. Du måste tro på honom och bedja honom ta bort ditt svarta syndiga hjärta. Ser du, han vill giva dig ett rent hjärta.»

»Kan han det då?»

»Ja visst kan han. Han är ju Gud.»

»Men vem har sådana där grå hjärtan?»

»Ja, jag har glömt vad det var fröken sade allt om dem. Jo, det var sådana människor som älskade att höra evangelium, men ej ville bestämma sig för att följa Jesus. De få aldrig komma till himmelen, det får bara de som låta Jesus två sina hjärtan rena från synden.»

»Nej nu måste vi hem och läsa på våra läxor. Få vi komma igen i morgon?»

»Ja, gör det, och kom också på söndag.»

Det ringer till aftonbön. En liten skara samlas i kapellet, evangelisten talar så gott om Jesus, barnens bästa vän. Så leda några i bön. Man beder om rening från synden och om hjälp att vandra i Jesu efterföljd. Lille Olle sitter lyst vid mors sida, det är ju så många »stora» som bedja högt så Olle vågar ej. Men innan Olle somnar på kvällen kryper han ner vid mors sida och beder Herren Jesus göra honom till sitt barn, samt giva honom ett rent hjärta.

Allt Olle och ni alla, kära vänner, må bli renhjärtade, helhjärtade, helt Jesu stridsmän,

önskar så innerligt er vän
Tant Judith.

»Dyra kors, de trogenes ära,
Djupet av Guds hemlighet;
Vid din fot skall hjärtat lära
Sanning, kärlek, ödmjukhet,
Världslig vishets tomma prakt,
Tejelets skugga, otrons makt,
För den kärleksblick försvinner
Som i Jesu ögon brinner.»

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1920.

Allmänna missionsmedel.			
266.	I. H., Sthlm	50:—	
267.	V. O., Förslöv	10:—	
268.	A. n., gm V. O., Förslöv	10:—	
269.	Måndagsyf., Norrkpg	25:—	
270.	T. gm. L. H., Norrkpg	10:—	
271.	N., Duho, till Rudolf Berglings hemresa	10:—	
272.	I. J., Maramö, Värnamo	10:—	
273.	"Från en Herrens tjänarinna" gm K. S., Upsala	10:—	
274.	J. S. W., Skrekarhyttan, Vikersvik	12: 75	
278.	A. o. H. K., Lund, Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn	10: 25	
279.	"Tackoffer till Herren för jan."	2:—	
280.	K. K. L., sparbössmedel, gm. M. Ph. T., Linkpg	6: 84	
281.	St. Aby Ö., syfg.	25:—	
282.	M. o. C., Björköby, gm. M. S., "Tackoffer"	100:—	
283.	G. R., gm. A. B., Skelleftea, till Estrid Sjöströms underh.	10:—	
285.	H. A., Nässjö, en nypa mjöl	3:—	
286.	M. o. P. J.-n., Nässjö, till G. o. Ö. Carléns underh.	500:—	
287.	Kollekt i Betel, Nässjö	60: 53	
288.	Do i St. Missionshuset, Jönkpg	325: 51	
289.	Do i K. F. U. M., Norrköping	75:—	
290.	K. J.	50:—	
291.	K. H. N., Sävsjö	200:—	
294.	S. A., Brödderud, Offerkuvert, för Hildur Anderssons underh.	120: 82	
296.	M. S., Upsala	10:—	
297.	Linderöds kyrkl. mfg.	95:—	
299.	C. P. B., Jönkpg, gm. K. N.	20:—	
300.	"Försöken så, huru jag sedan bliver." Mal. 3: 10	8:—	
301.	E. H. G., Sthlm	10:—	
302.	C. Sthlm	10:—	
303.	Mörteryds mfg.	150:—	
304.	"En så aring" gm. Ch. A., Vadstena	10:—	
305.	A. N., gm. d:o	5:—	
306.	"Ur Guds rika förråd" gm. d:o	5:—	
307.	Ekenäs syfg., auktionsm.	207: 15	
308.	J. S., Stockholm	100:—	
310.	M. S., tackoffer	100:—	
311.	Skärfska syfg.	46:—	
312.	K. F. U. K., Umeå	35:—	
313.	E. N., sparbössmedel, gm. M. Ph. T., Linkpg	16: 22	
314.	J. V. F., gm. J. N., Kramfors	3:—	
315.	I. G., gm. d:o	2:—	
316.	E. B., gm. d:o	2: 50	
317.	I. A., gm. d:o	2: 50	
318.	K. H., gm. d:o	2:—	
319.	K. G., gm. d:o	2: 25	
320.	E. F., gm. d:o	3:—	
321.	L. T., gm. d:o	2:—	
322.	A. A., gm. d:o	3:—	
323.	A. M., gm. d:o	1:—	
324.	B. S., gm. d:o	3: 25	
325.	J. A., gm. d:o		Trpt 2,50: 57
326.	B., gm. d:o		2: 50
327.	Onämnd gm. d:o		1:—
328.	H. J., Offerkuvert f. febr.		10:—
329.	E. R., Norrkpg		20:—
330.	Tostarps syfg.		300:—
331.	P. P., Ganarp, gm. N. P., Ljungby		45:—
332.	B. P., Torarp, gm. d:o		7:—
333.	N. P., Ljungby		2:—
334.	"Sven, till de sva hedna barnen"		1:—
336.	O., tackoffer, gm. M. S., Visby		10:—
337.	W., gm. d:o		50:—
338.	P. N., Gräsbo, Östervala		8:—
339.	P. A., Finspeng		30:—
341.	Onämnd gm. A. N., Kimstad		5:—
342.	Sparbössmedel fr. Ingelstorp gm. F. M., Glemmingebro		116:—
343.	L. N., sparbössmedel, gm. d:o		16:—
344.	M. N., sparbössmedel, gm. d:o		11:—
345.	K. L., sparbössmedel, gm. d:o		5:—
346.	A. L., sparbössmedel, gm. d:o		63: 55
348.	M. E., Offerkuvert, gm. M. K., Stensäter, Skönberga		7: 50
349.	K. E., gm. d:o		3:—
350.	M. L., Långasa, Ång		100:—
351.	Tva missionsvänner, Filipstad, gm. R. B.		45:—
352.	C. O., en stant till missionen		15:—
353.	Sv. Alliansmissionen		273:—
354.	Do till missionär Ång Bergs underhåll		1,012: 69
355.	Sv. Alliansmissionens anslag till missionärparet Bergs underhåll		1,712: 31
356.	Sv. Alliansmissionens ungdomsörbis bidrag till missionär Hugo Linders underhåll		1,500:—
357.	I Kon. 15: 16		500:—
358.	H. L., Ersmark		10:—
360.	Skördefestmosel fr. Torarp		200:—
361.	Obs.! Sparade tobakslantar m. m.		31: 25
362.	S., Sthlm		10:—
363.	I. o. M. L., Alfsbyn, gm. M. Ö., Innervik		2:—
364.	K. F., Bran, sparbössmedel, gm. F. Ö., Spöland		8:—
365.	J. O., Vännäs by, d:o gm. d:o		3: 57
366.	Missionstg. Väners, d:o		37: 04
367.	Gröbo mfg. till Nath. Engbäcks underhåll		200:—
368.	Linneryds mfg.		50:—
369.	Vid möte i Solhem 14.2		5:—
373.	F. E., Sthlm		50:—
376.	L. H., Sthlm, bidrag till missionär Berglings hemresa		500:—
377.	Onämnd		10:—
378.	E. P., Roneby, en nypa mjöl		10:—
382.	Kollekt i Gullspång		50:—

Trpt 2,50: 57

Trpt 9,571: 95

Trpt 9,571: 98		Trpt 14,936: 27	
383. Do i S. Råda	21: 50	449. B. H., do en nypa mjöl.	10: —
384. F. A., Brodderud, res- pengar	10: —	450. J. L., Dufbo, efterskörd fr. Trettondedagen	50: —
385. Kollekt i Sköfde	97: —	451. Sanna Kristl. Ungd. fören.	50: —
386. Do i Häggum	18: —	452. St. Ahy Östra syfören.	50: —
387. Mfg. i Häggum	75: —	454. Ch. T., Storängen	200: —
388. Kollekt i Smögen	190: —	455. Missionsvänner i Källun- ge och Vallstena	300: —
389. Do i Gravarne	58: —	456. Vallstena syförening	50: —
390. Mfg. i Rörö, respengar	20: —	458. M. H., Mörtfors, till J. Hultqvists underh.	25: —
391. E. W., Karlstad, do	20: —	459. K. O., Kristinehamn, sparb. medel	15: —
392. Mfg. i Sala, do	20: —	460. H. S., Vännäs, Ps 106: 9	10: —
393. H. M., Sala	20: —	461. 5 Moseb. 33: 16	200: —
394. A. W., Sala	5: —	462. Onämnd	200: —
395. H. S., Skellefteå	10: —	480. Tackoffer till Svenska Missionen i Kina	50: —
396. A. T., Skellefteå	1: —	481. Tackoffer	200: —
397. Fil. 1: 3—4	100: —	482. T. N., Gustafsberg	5: —
398. Sparbössemedel fr. Wal- leberga gm. F. S., Hed- vigsdal	30: —	483. Onämnd, Tranås, gm K. B.	15: —
399. J. H.	30: —	484. Baggetorps mfg	30: —
400. S. J., sparbössemedel	30: —	488. Koll. i Eben-Ezer, Norrkö- ping 22.2	100: —
401. C. H., Gtbg	25: —	489. En nypa mjöl, koll. i Ö. Husby 22.2	52: —
402. A. E. P., Gtbg	100: —	490. A. E. M., Norrköping	100: —
403. Fr. bibelstudiekursen i Gtbg 8—13.2	1,600: —	491. Från de gamla på Alder- domshemmet i Sandbyhov, Norrköping	32: —
404. I. G. o. R. V., Billdal, en nypa mjöl	25: —	492. Sparb. medel från L. L., Norrköping	13: —
405. M. N., Gtbg	30: —	493. Tack	3: —
406. A. H., Gtbg	20: —	494. D. U. F., Örnestad	85: —
407. Kollekt i S:t Jakobs Met. förs., Gtbg	152: 79	495. Ps. 23, gm. C. A., Vadstena	30: —
408. Do vid Kinakretsens mö- te i Gtbg 15.2	83: 50	496. Överskott, gm. do	1: 76
409. K. F. T. M:s missions- krets, Gtbg	200: —	497. Annie	10: — 16,823: 03
410. L. o. A. W., Gtbg, till missionärernas hemresor	150: —	Särskilda tros- och försäkelsegävor.	
411. Kollekt i Mariestad 16.2	52: —	433. Till Jesu ära	100: — 100: —
414. M. T., Hesselby	10: —	Särskilda ändamål.	
415. O. A., Spjutsbygd, tionde	20: —	275. K. H. N., Sävsjö, till Song Chen-fang Houanfu	300: —
416. A. v. B., Sthlm	10: —	276. Do till Tsao Ching-ho, Puchowfu	300: —
417. K. L., Lund	5: —	277. Do till Chang Siang-shi, Ishih	150: —
418. K. F. U. M., Gtbg, ytter- ligare fr. bibelstudiekur- sen 8—13.2	12: —	284. Daggroningen i Skellefteå gm. A. B., till bibelkvin- na åt Estrid Sjöström	125: —
419. M. J., Malmö	10: —	292. E. G. o. A. N., Norrkpg, till barnh. i Sinan	15: —
420. E. E., Falun, offerku- vert m. m.	20: —	293. Bönhörelse, till Emma Andersson att anv. efter gottf.	10: —
421. Mors sparbössa gm. A. J., Boxholm	5: —	295. Okänd, till Anna Eriks- son att fritt förfoga över	100: —
422. A. J., Boxholm, sparbös- semedel	15: —	298. A. L., Borås, till August Berg att anv. eftergottf.	300: —
423. K. F. gm. A. E., Laxå	10: —	309. E. S., Sthlm, till bibel- kvinnan Iang Shishi's, Tungchowfu, underh.	100: —
424. A. E., Laxå	28: —	340. Lillsyster till inf. evan- gelists underh.	10: —
425. H. H., Djursholm	1,000: —	347. F. M., Glemmingebro, till inf. ev. i Pucheng	150: —
426. Tackoffer på 50-årsdagen fr. O. S., Kumla gm. H. F.	100: —	370. Ö., Solhem, Spånga, till Maria Petterssons barn- hem, Sinan	10: —
429. Sparbössemedel fr. Kina- vänner gm. K. D., Växiö	51: 50	371. M. K-n, gm. M. H., Björnö, till do	5: —
430. E. O. gm. do	100: —	372. E. L., Sundsvall, till un- derh. av inf. ev.	150: —
434. J. A. S., Forserum	100: —	373. Del av tionde till M. Lindén o. Judith Hult- kvist att anv. efter gottf.	20: —
435. Kinavän, Geve	10: —	374. M. L. E., Sthlm, till un- derh. av en skolgosse i H. Tjäders skola	150: —
436. L. J. G., Huskvarna, en liten blomma på Almas grav	10: —		
437. E. P., Malmö, en gåva till Herren	20: —		
438. Syf. Anspråkslös, Hård- krankeryd	100: —		
439. Ch. L., Motala	100: —		
440. Fältorps syfören, till N. Engbäcks underh.	50: —		
441. Koll. vid Miss. möte i Grebo till do	29: —		
442. C. P. J. m. fr. Tranås	100: —		
445. Ett tackoffer till Herren	100: —		
447. Sparb. medel fr. Skellefteå	205: —		
448. A. L., Skellefteå, offer- kuvert	10: —		

Trpt 14,936: 27

Trpt 1,895: — 16,923: 03

Trpt 1,895: -- 16,923 03		Trpt 3,054: 54 16,923: 03	
379.	O. L. o. S. M., Sköfde, underh. för Carléns portvakt, första halvåret	100: --	
380.	S. M., Sköfde, till underh. av en skolgosse hos Carlén	75: --	
412.	M. P., Gbg, till en skolgosses underh.	30: --	
431.	K. D., Växiö, underh. för skolgossen Wei Yung-seng hos H. Tjäder	125: --	
432.	A. B., Klippan, för evangelistarbetet	25: --	
443.	M. L., Kumla, underh. för evang. i Puchow	300: --	
444.	D:o till reparation av missionärshostaden i d:o	100: --	
446.	J. H., till A. Eriksson, för Hsain Chong-seng	50: --	
453.	Vännerna --n--n, till fru Tjäders bibelkv.	200: --	
463.	J. J--n, Kråkebäck, för bibelkv.-verks. på makarna Westers station	25: --	
464.	E. N--n, Habbestorp, för d:o	10: --	
465.	A. B--n, Nyenäs, för d:o	30: --	
466.	H. P--n, Forssa, för d:o	5: --	
467.	K. S--n, Långnäs, för d:o	10: --	
468.	E. N--n, Elgerum, för d:o	10: --	
469.	V. P--n, Blomstermåla, för d:o	50: --	
470.	H. C--st, Mönsterås, för d:o	10: --	
471.	G. E. G--n, Nyenäs, för d:o	4: 54	
472.	A. O--n, Ljungnäs, för d:o	2: --	
			Trpt 3,054: 54 16,923: 03
473.	G. J--n, Elgerum, för d:o	10: --	
474.	A. P--n, Elgerum, för d:o	5: --	
475.	S. E--n, Långnäs, för d:o	5: --	
476.	G. N--n, Elgerum, för d:o	11: --	
477.	G. C--n, Gårö, för d:o	5: --	
478.	C. A. N--n, Tokö, för d:o	10: --	
479.	A. och A. P., för d:o	60: --	
485.	H. H., Baggetorp, till A. Erikssons verks.	40: --	
486.	Sjötorps ungdom-fören. 25: -- samt en blomma på årstesten, av en medlem, för Hang-en's underh. i Rui-cheng 12: 25	37: 25	
487.	O. O., Norrköping, till I. Ackzells språkstudier Missionshemmet.	10: --	3,249: 79
335.	Svens. till missionärernas barn å Duvbo	5: --	
359.	K. L., Björkeryd, till Bar-nens Hem	15: --	
381.	K. F. M., Sala, till d:o	10: --	
413.	D. o. E. B., Gbg, till d:o	15: --	
427.	En okänd vän till d:o gm. H. F., Kumla	10: --	
428.	H. F., Kumla, »en nypa mjöl» till d:o	5: --	
457.	Vallstena syförening till d:o	30: --	90: --
	Summa under febr. mån. 1920	Kr. 20,262: 82	
	Med varmt tack till varje givare		
	Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.» 2. Kor. 9: 6.		

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

General Feng Yu Hsiang, s. 83. Att Gud bevarat våra utresande missionärer på färden, s. 83. För arbetet på världsmissionsfältet under krigsåren, s. 89. För missionsintresset i hemlandet, s. 91.

Böneämnen.

Att missionär och fru Ringberg må få en lycklig resa till Sverige, s. 83. För de nykomna missionärernas språkstudier, s. 83. För missionärerna Blom och

Sandberg och andra som äro trötta och nedbrutna, att deras krafter må stärkas, s. 83. Den ekonomiska nöden, s. 83.

Man kan icke åtnjuta Guds rikets förmåner utan att vara med om att bära Guds rikets bördor. I alla händelser skall man på det sättet aldrig komma längre än att bli en stackars omtydlig och blodlös kristen, som (om han blir frälst) »blir frälst såsom ur eld».

C. Skovgaard-Petersen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Lammets bok. — Från redaktion och expedition. — En kinesisk kristen general. I. — Brevavdelningen. — En blick på världsläget och världsmissionen. IV. — Från hemlandet. — För våra små missionsvänner. — Redovisning. — För S. M. K:s bedjande vänner.